

[Giới Showbiz Hệ Liệt – Quyển 3] - Đại Hồ Tiểu Muội

Contents

[Giới Showbiz Hệ Liệt – Quyển 3] - Đại Hồ Tiểu Muội	1
1. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 1: Hồn Xuyên (thượng)	1
2. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 2: Hồn Xuyên (trung)	5
3. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 3: Hồn Xuyên (hạ)	10
4. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 4: Về Nhà (thượng)	14
5. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 5: Về Nhà (trung)	19
6. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 6: Về Nhà (hạ)	23
7. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 7: Sang Tay (thượng)	28
8. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 8: Sang Tay (trung)	31
9. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 9: Sang Tay (hạ)	38
10. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 10: Vượt Ngục (thượng)	42
11. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 11: Vượt Ngục (trung)	46
12. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 12: Vượt Ngục (hạ)	50

[Giới Showbiz Hệ Liệt – Quyển 3] - Đại Hồ Tiểu Muội

Giới thiệu

Nội dung: Hoán đổi linh hồn, đô thị tình duyên, cận thủy lâu đài (ở vào địa thế thuận lợi, có thể hưởng được địa vị, lợi ích)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gioi-showbiz-he-liet-quyen-3-dai-ho-tieu-muoi>

1. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 1: Hồn Xuyên (thượng)

Dịch: Phong Bụi

(Hồn xuyên: Hồn nhập vào, trao đổi linh hồn.)

Kỳ quái, kỳ quái, quá kỳ quái!

“Tôi tên là gì?”

“La Lâm Lâm.”

“Tôi tên là gì?”

“La Lâm Lâm.”

“Tôi tên là gì?”

“Coi như cô hỏi đến lần thứ một nghìn, cô vẫn tên là La Lâm Lâm thôi.”

“... Nếu như tôi hỏi đến lần thứ một nghìn linh một thì sao?” Thẩm Thận Nguyên gặm chần, đầy vẻ đáng thương nhìn vị y tá có vẻ ngoài rất nghiêm khắc, vẻ mặt rất nghiêm túc này.

“Cô sẽ được gửi đến khoa thần kinh để kiểm tra.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nếu như tôi cảm thấy thần kinh của mình rất bình thường, thân thể không có vấn đề gì thì sao?”

“Bệnh viện đã giúp cô làm kiểm tra toàn diện, xác định thân thể cô không hề có vấn đề gì.

Đúng vậy, bệnh viện đúng là đã kiểm tra toàn diện cơ thể này, cậu còn tham dự toàn bộ quá trình, nhưng kiểm tra có kỹ càng đến đâu, thân thể này cũng không phải là của cậu a! Giới tính, tuổi tác, tướng mạo đều kém xa!

Cậu tên Thẩm Thận Nguyên, Thẩm Thận Nguyên, khẳng định đến không thể khẳng định hơn rồi!

Cậu trầm đĩnh chặt thiết nói: “Tôi cảm thấy thân thể này không phải là của tôi.”

“Tốt hơn là cô nên đến khoa thần kinh.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên khuất phục rồi, “Tôi chỉ đùa thôi.”

Y tá trầm mặc một lát, mới nói: “Cô mới sáu tuổi, tính hài hước có thể từ từ rèn luyện.”

“Cám ơn cô đã khích lệ, tôi có thể gọi điện không?”

Y tá nói: “Bố mẹ của cô đang đến đây rồi.”

Thẩm Thận Nguyên ngây người: “Bố mẹ ư?”

Y tá nói: “Phụ thân của cô là ông La Khải Trạch, mẫu thân của cô là bà Sử Mạn Kỳ, ông nội của cô là...”

“La Định Âu.” Thẩm Thận Nguyên chấn kinh nói tiếp, “Người giàu có nhất thành phố này.”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao tôi lại vào bệnh viện?”

Y tá đáp: “Năm tháng trước cô bị ngã ở nhà trẻ, sau khi được đưa đến bệnh viện vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi.”

“Nguyên nhân là?”

“Vẫn chưa biết.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Cô thực sự là y tá ở bệnh viện này hả?” Nhìn vẻ mặt lạnh lùng và thái độ thần nhiên của cô ta, thật sự giống như một kẻ bắt cóc tổng tiền đang canh giữ con tin. Ngay ở điểm hỏi gì đáp nấy này, có lẽ giống kẻ bắt cóc là phong cách cá nhân.

“Không phải.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Không phải nói trúng rồi đấy chứ?

Y tá nói: “Tôi là y tá riêng của cô.” Cô ta rút một bộ bài Poker từ trong túi áo ra, lấy tám J Q K và thắng hề ra, chia phần còn lại thành hai phần. “Chúng ta chơi tính hai mươi bốn nhé.”

Thẩm Thận Nguyên thật thà hỏi: “Đó là cái gì?”

“Mỗi người rút ra hai lá bài, sau khi cộng trừ nhân chia bốn lá thì được hai mươi bốn.” Y tá ngừng một lát, nói, “Trò chơi toán học cô thích nhất.”

Thẩm Thận Nguyên bị động cầm lấy bài, do dự một lát, hỏi: “Chúng ta có thể chơi biến chất một chút được không?”

“Đánh tú lộn?”

“Tiến lên.”

“... Được.”

Lúc La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ vào cửa liền thấy đứa con gái nhỏ vốn lạnh lùng, ít giao thiệp vừa dùng sức thổi bay tờ giấy dán trên trán, vừa mạnh tay đập bài, “Bảy bảy, tám tám, chín chín! Ha ha ha, không ngờ phải không!”

Y tá bình thần thả xuống đòn cuối cùng trong tay, quay người cắt giấy.

“Thật kỳ quái!” Thẩm Thận Nguyên ôm mặt, “Sao tôi có thể thua suốt như thế được?”

Y tá nói: “Cô mới sáu tuổi, kỹ thuật đánh bài có thể từ từ rèn luyện.”

Thẩm Thận Nguyên gục mặt xuống, hỏi: “Năm nay cô bao nhiêu tuổi?”

“Gấp bốn lần tuổi cô.”

“...” Còn nhỏ hơn mình một tuổi! Thẩm Thận Nguyên chịu phải đả kích nghiêm trọng.

“Khụ khụ.” La Khải Trạch bị bỏ qua một bên quá lâu, không chịu nổi nữa ho ra tiếng.

Thẩm Thận Nguyên thổi thổi tờ giấy đang chắn tầm nhìn, hiếu kỳ hỏi: “Các người tìm ai?”

La Khải Trạch, Sử Mạn Kỳ: “...”

Y tá trấn định thu bài lại, “La tiên sinh, La thái thái.”

Sử Mạn Kỳ sắc mặt phức tạp nhìn cô một cái, “Thân thể Lâm Lâm thế nào rồi?” Câu hỏi này La Khải Trạch đã hỏi một lần trên điện thoại, có điều, để thể hiện sự quan tâm của mình đối với con gái, cô cố ý hỏi lại một lần trước mặt con gái.

Y tá đáp: “Bác sĩ đã kiểm tra toàn diện, đều rất bình thường.”

Sử Mạn Kỳ bỏ túi xách xuống, đi đến bên giường, xoa xoa trán Thẩm Thận Nguyên, lo lắng hỏi: “Sao lại bất ngờ ngắt đi thế?”

Nửa tháng trước, tinh thần của cậu là Thẩm Thận Nguyên, thân thể cũng là Thẩm Thận Nguyên, vấn đề của La Lâm Lâm không thuộc sự quản lý của cậu, cậu làm sao mà biết được. Thẩm Thận Nguyên nặn ra một biểu cảm gượng gạo cười không ra cười, khóc không ra khóc, “Xin lỗi, lần sau nhất định sẽ tiến bộ hơn.”

Sử Mạn Kỳ: “...”

La Khải Trạch đi đến bên kia giường ngồi xuống, “Bố và mẹ ngày hôm kia đi họp ở thành phố khác, xin lỗi con đã về muộn.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không sao, kiếm tiền là hàng đầu mà.”

“...” Về mặt La Khải Trạch chột ử rử, vươn tay xoa xoa đầu cậu.

Biểu hiện của mình chắc chắn rất tệ hại!

Thẩm Thận Nguyên nhìn mái tóc dài đến eo của mình, khóc không ra nước mắt.

La Khải Trạch hỏi y tá, “Bao giờ thì có thể xuất viện được?”

Y tá đáp: “Bệnh viện kiến nghị là nên để quan sát thêm hai ngày, nhưng nếu như La tiên sinh, La thái thái gấp, ngay lập tức có thể làm thủ tục xuất viện.”

La Khải Trạch nhìn Thẩm Thận Nguyên, dịu dàng hỏi: “Lâm Lâm thấy thế nào?”

“Để quan sát thêm hai ngày đi, cho bảo đảm.” Thẩm Thận Nguyên vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý hòa nhập vào cuộc sống của La Lâm Lâm. Hiện giờ điều hấn cần nhất là không gian độc lập và thời gian đủ để làm rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

La Khải Trạch không phản đối, “Vậy ở lại viện thêm hai ngày nữa nhé, ngày kia bố đến đón con.”

Sử Mạn Kỳ nắm lấy tay của Thẩm Thận Nguyên nói: “Mẹ và bố sẽ cùng đến.”

Thẩm Thận Nguyên mỉm cười, một nụ cười chuyên nghiệp của ngôi sao.

Sử Mạn Kỳ đầy vẻ ngạc nhiên nhìn về phía La Khải Trạch, muốn nói lại thôi.

La Khải Trạch hồn nhiên không cảm thấy, dấn dờ y tá một lúc lâu.

Thẩm Thận Nguyên thấy Sử Mạn Kỳ thỉnh thoảng lại nhìn mình, cuối cùng chịu không nổi, mở miệng nói: “Tôi có thể đưa ra một yêu cầu không?”

Trong mắt Sử Mạn Kỳ lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó vui vẻ cười nói: “Tất nhiên là có thể, tiểu Lâm Lâm là cục cưng tâm can của mẹ, điều kiện gì mẹ cũng có thể đáp ứng.”

“Tôi muốn có một chiếc laptop và một máy điện thoại.”

La Khải Trạch nhảy bèn quay đầu lại, “Lâm Lâm muốn gọi điện cho ai?”

Thẩm Thận Nguyên trả lời ấp úng: “Bạn bè.”

La Khải Trạch nói: “Ồ, là Kiều Anh Lãng phải không?”

...

Không, là Kiều Dĩ Hàng.

Trước ánh mắt sáng tỏ của La Khải Trạch, Thẩm Thận Nguyên cực kỳ không có cốt khí, gật đầu.

La Khải Trạch lấy điện thoại ra, bấm gọi một số điện thoại, nói với đối phương vài câu, rồi đưa cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên rầu rĩ nhận lấy điện thoại, liền nghe thấy đầu dây bên kia vang lên tiếng một đứa bé trai, “La Lâm Lâm phải không?”

“... Đúng rồi.”

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

“Bao giờ cậu đi học lại?”

“Không biết.”

“Ồ...”

“...”

Rõ ràng chủ đề nói chuyện chung giữa hai bạn nhỏ không có gì đáng kể, một khi những từ ngữ hay dùng đã hết, cuộc đối thoại liền rơi vào im lặng.

Thẩm Thận Nguyên dù sao cũng là người lớn, đành phải gợi chuyện, “Dạo này cậu thế nào?”

“Rất tốt.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Thời tiết lạnh rồi, mặc nhiều quần áo vào nhé.”

“Ừm.”

“Cẩn thận kéo cảm lạnh.”

“Biết rồi.”

“Chăm chỉ học hành, tranh thủ thi vào trường đại học tốt.” Nghe thấy tiếng nói mềm mại ở đầu kia điện thoại truyền tới, giọng điệu của Thẩm Thận Nguyên dịu dàng đi, vô thức luyện thuyên hơi nhiều. Sau đó, liền bị người ta ghét.

“La Lâm Lâm, cậu giống mẹ tớ quá...”

“Gọi một tiếng mẹ xem nào.”

Cụp. Gác máy rồi.

Thẩm Thận Nguyên bắt nạt trẻ con thành công, cực kỳ có cảm giác thành tựu gác điện thoại, vừa ngẩng đầu liền thấy La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ dùng ánh mắt hết sức phức tạp nhìn mình.

“Cảm ơn... bố.” Thẩm Thận Nguyên lưu luyến không muốn rời, đưa trả điện thoại lại cho La Khải Trạch.

La Khải Trạch không tỏ vẻ gì, tiếp lấy điện thoại, nói: “Ngày mai bố sẽ đến thăm con.”

“Mẹ cũng sẽ đến.” Sử Mạn Kỳ tiến lại gần, hôn lên mặt cậu.

Thẩm Thận Nguyên đỏ mặt. Là một bà nhỏ nhà giàu, dung mạo, thân hình, khí chất của Sử Mạn Kỳ đều là số một.

La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ trước khi đi còn đứng ở ngoài cửa thì thầm to nhỏ với y tá thật lâu. Thẩm Thận Nguyên đoán, nhất định là vì mình đã làm quá nhiều hành động bất bình thường, khiến cho họ nghi ngờ. Thân là một diễn viên, cậu ngay vai diễn một đứa bé gái như thế này lại không thể diễn tốt, thật sự không còn mặt mũi nào mà nhìn phụ lão Giang Đông nữa! Cậu bất ngờ nhớ đến cuộc phỏng vấn trước đây của một phóng viên, hỏi cậu loại vai diễn nào khó diễn nhất. Mình đã trả lời như thế nào nhỉ? Hình như là...

Bé gái?

...

Kỳ thực, phóng viên hỏi câu hỏi đó là thần tiên cải trang phải không? Muốn làm khó mình nên mới cố ý hỏi câu hỏi như vậy đúng không? Nếu không làm sao giải thích sự việc không thể tin nổi trước mắt đây? Tại sao cậu đến quán bar uống rượu, vừa tỉnh lại đã thành cháu gái của người giàu nhất thành phố?

Thật không khoa học chút nào!

Y tá đi vào, nhìn Thẩm Thận Nguyên dáng vẻ đơn độc, lấy điện thoại từ trong túi áo ra, hỏi: “Có muốn không?”

“Muốn!” Thẩm Thận Nguyên mắt sáng lên, cuống cuồng lao tới giành lấy điện thoại, sau đó hí hửng định bấm số...

Y tá thấy cậu bất động thật lâu, nghi hoặc hỏi: “Sao không nhấn số?”

Thẩm Thận Nguyên mặt đầy vẻ đau khổ, hỏi: “Cô đoán xem, ngôi sao có thể nào đăng ký số điện thoại của mình trên 114 không?”

Y tá đáp: “Nếu như ngôi sao mà cô nói là ông Kentucky hoặc chú McDonald... thì có thể.”

“...”

2. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 2: Hồn Xuyên (trung)

Dịch: Phong Bụi

Xuất viện, xuất viện, phải xuất viện!

Số điện thoại của Kiều Dĩ Hàng, Cao Cần, Tiểu Chu, Mã Thụy..., điện thoại công ty, điện thoại gia đình, địa chỉ gia đình...

Địa chỉ gia đình?!

Thẩm Thận Nguyên bất ngờ ngồi bật dậy.

Y tá hỏi: “Sáu phút trước cô đã ăn bánh mì, bốn phút trước uống nước, hai phút trước đã đi vệ sinh... bây giờ nhiệm vụ duy nhất còn lại là đi ngủ?”

“Không cần phải nói như thế tôi chỉ biết có bốn kỹ năng ăn uống, đi vệ sinh và đi ngủ như vậy.”

Y tá lấy ra bộ bài Poker, “Chơi tiến lên?”

“...” Thẩm Thận Nguyên nhớ lại lịch sử đen tối bị dán thành cây liễu lúc chiều, lặng lẽ kéo chăn lên, nằm xuống ngủ.

Tốt hơn hết là đợi đến sau khi xuất viện nghĩ cách tìm sư huynh bọn họ vậy. Dù sao công ty, nhà đều ở đó, không chạy đi đâu được.

Không biết bọn họ sau khi biết mình đã mất tích, có lo lắng hay không?

.....

Thẩm Thận Nguyên sau đó mới phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. Linh hồn của cậu ở trong thân thể của La Lâm Lâm, vậy thì linh hồn của La Lâm Lâm đâu? Thân thể của cậu đâu? Chẳng lẽ linh hồn của La Lâm Lâm ở trong thân thể của cậu?

Cậu nhấc chân ngồi dậy, nhảy từ trên giường xuống, ngó vào gầm giường tìm giày.

Y tá hỏi: “Cô muốn đi đâu?”

“Về nhà.” Thẩm Thận Nguyên thuận miệng đáp.

“Đợi một chút.” Y tá lấy điện thoại ra, ra ngoài gọi điện thoại. Đến lúc cô ta đi vào, Thẩm Thận Nguyên đã xỏ giày xong, định chạy mất.

“Bên ngoài lạnh.”

Y tá lấy một bộ váy lolita màu hồng phấn và một đôi tất ren hồng trắng đan xen, một đôi giày da màu trắng, một chiếc mũ nỉ hồng phấn từ trong tủ quần áo ra, đặt trước mặt cậu, “Thay quần áo đã.”

Thẩm Thận Nguyên bình tĩnh hỏi lại: “Tôi có thể lựa chọn trần truồng chạy không?”

Y tá đáp: “Trong phòng thì có thể, bên ngoài thì...”

Thẩm Thận Nguyên vừa nhìn vẻ mặt đã biết cô ta muốn nói gì, không còn cách nào, ngắt lời nói: “Tôi biết rồi, khoa thần kinh.”

Y tá hỏi: “Cô có thành kiến với họ sao?”

“Không, tôi chỉ sợ họ có thành kiến với tôi. Ở đây có bộ đồ nào bình thường chút không?” Thẩm Thận Nguyên chạy đến trước tủ quần áo xem. Toàn một màu hồng đã hoàn toàn lật đổ thẩm mỹ quan của cậu. Cậu quay đầu lại, nghiêm túc nhìn ga trải giường, “Mặc áo thấy tu chắc không tính là trần truồng chạy nhỉ?”

“Không tính.”

“Có thể không?” Thẩm Thận Nguyên may rủi hỏi.

“Không thể.” Y tá đáp: “Trừ phi thống nhất tạo hình.”

“Thống nhất tạo hình?”

“Trọc đầu.”

“.....”

Y tá dắt theo một cô công chúa màu hồng đi thang máy.

Trong thang máy có một đám mỹ nhân, nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên hai mắt liền sáng lên, lũ lượt thể hiện sự yêu thích với cậu, sờ sờ tóc cậu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, miệng không ngừng khen đáng yêu.

Thẩm Thận Nguyên biểu hiện cực kỳ phối hợp, “Quá khen rồi. Các chị đều rất dễ thương.”

Thang máy đến tầng 7, mỹ nhân đều đi cả, một nhóm các ông bác trung niên đi vào.

Mấy ông bác nhìn thấy Thẩm Thận Nguyên hai mắt cũng sáng lên, đang định đưa tay ra, Thẩm Thận Nguyên cực kỳ hùng dũng hét to một tiếng, “Dừng tay!”

Mấy ông bác ngượng ngừng dừng tay.

Thẩm Thận Nguyên nghiêm khắc nhìn trừng trừng bọn họ, “Tôi biết các bác muốn nói tôi dễ thương, đúng vậy, tôi thừa nhận, cảm ơn!”

Thang máy đi xuống tầng một trong im lặng.

Thẩm Thận Nguyên đi theo y tá ra ngoài thang máy, sau khi đi cách một đoạn, rất nghiêm túc hỏi: “Nếu như vừa rồi bọn họ thực sự đụng vào tôi, cô có cho bọn họ mỗi người một cú đá không?”

Y tá hỏi: “Cô nghĩ tôi là ai?”

“Y tá võ công cao cường, thâm tàng bất lộ!”

“.....”

“Y tá yêu công việc giúp đỡ những người yếu đuối!”

“.....”

“Y tá.”

Y tá mặt không chút biểu cảm, nói: “Đúng vậy, tôi là y tá, không phải vệ sĩ.”

Thẩm Thận Nguyên lẩm bẩm nói: “Cô có từng nghĩ là, tôi mỏng manh thế này, chẳng may bị sờ hồng mắt thì biết làm sao?”

“Tạm thời tôi sẽ không thể thất nghiệp.”

“.....”

Đi đến cửa bệnh viện, một chiếc Mercedes-Benz màu đen đã dừng ở trước cửa.

Thẩm Thận Nguyên và y tá lên xe, nhìn chiếc xe dần dần đi xa khỏi bệnh viện. Cậu quay đầu nhìn tòa nhà cao to đang càng lúc càng xa, nghi hoặc hỏi: “Đây là bệnh viện gì?”

Y tá đáp: “Bệnh viện Đệ Nhất.”

“Bệnh viện Đệ Nhất?” Thẩm Thận Nguyên kinh ngạc hỏi, “Xây lại từ lúc nào vậy?”

Y tá đáp: “Tám năm trước.”

“Sao lại có thể...” Thẩm Thận Nguyên tròn mắt, đang định phản bác, khóe mắt quét qua những kiến trúc xa lạ hai bên đường, trong đầu bất ngờ nảy ra một ý nghĩ, “Đây là thành phố nào?”

“Thành D.”

Thẩm Thận Nguyên há hốc mồm, “Tại sao tôi lại ở thành D? Tôi không phải là cháu gái của người giàu nhất thành A sao?”

Y tá khó hiểu nhìn cậu một cái, “Cô là cháu gái của đại gia thành A La Định Âu, cũng không phải là công trình kiến trúc tiêu biểu của thành A.”

Thẩm Thận Nguyên trầm mặc.

Đã không phải ở thành A, thì kế hoạch đến Y Mã Đặc cũng phải tạm thời dậm chân tại chỗ thôi, dù sao một đứa bé sáu tuổi cũng rất khó để chạy từ một thành phố này sang thành phố khác, cho dù IQ và EQ của nó có cao đến đâu đi chăng nữa.

Cậu một tay túm mũ xuống, nắm trong tay giày vò nó đến biến dạng. Nếu đã như vậy, chỉ còn một cách duy nhất đấy là liên lạc trên mạng thôi.

“Nhà tôi chắc là phải có máy tính nhỉ?” Cậu ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng.

Y tá đáp: “Là một người lần đầu đi đến nhà cô, cô cảm thấy tôi nên trả lời câu hỏi này như thế nào?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Nếu như không có, cô sẽ tặng tôi một cái chứ?”

Y tá đáp: “Tôi biết nên trả lời ra sao rồi.”

Thẩm Thận Nguyên vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi: “Cô sẽ tặng tôi thật sao?”

Y tá nghiêm túc nhìn cậu: “Nhà cô nhất định có máy tính!”

“.....”

Xe chậm chậm đi vào khu biệt thự.

Tài xế dừng xe trước cửa biệt thự dựa vào hồ Nhân Công. Thẩm Thận Nguyên vừa xuống xe đã thấy một bà lão chống gậy đi tới. “Cục cưng, không sao cả rồi chứ?” Bà lão hiền từ xoa xoa đầu cậu.

.....

Có lẽ cạo trọc đầu cũng không phải là một ý kiến tồi. Ít nhất khi người ta xoa đầu cậu cũng sẽ không làm tóc rối tung.

Thẩm Thận Nguyên vừa suy nghĩ lung tung, vừa đi theo bà lão vào biệt thự. Màu hồng phấn, lam phấn, lục phấn lọt vào mắt cứ y như một vương quốc cổ tích trong mơ, Thẩm Thận Nguyên thật khó có thể tưởng tượng La Khải Trạch và Sử Mạn Kỳ có cảm nghĩ gì khi sống trong môi trường như thế này.

Bà lão nói: “Cục cưng, nước nóng đã hòa xong rồi, dầu thơm cũng đã thêm đủ rồi, trước khi đi ngủ nhớ uống xong sữa rồi mới đánh răng nhé.”

“Cảm ơn.” Thẩm Thận Nguyên lần đầu tiên được người ta chăm sóc chu đáo đến vậy, không khỏi thụ sủng nhược kinh.

Bà lão kinh ngạc nhìn cậu, “Cục cưng, con sao thế?”

Y tá đứng sau lưng cậu, tiếp lời: “La tiên sinh và La thái thái hôm nay đã đến bệnh viện.”

“Vậy à.” Bà lão khoác lên vẻ lãnh đạm của phụ nữ nhà họ La.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy cứ thế này thì không ổn. Chẳng may bọn họ nhìn ra sơ hở nào đó, thật sự sẽ tống mình vào bệnh viện tâm thần mất, vậy thì cậu không chỉ không còn mặt mũi nào mà nhìn bản thân, càng không dám đối mặt với La Lâm Lâm.

Nhưng mà...

Có ai đó có thể đưa cho cậu kịch bản, nói cho cậu biết vai diễn La Lâm Lâm rốt cục là nên diễn thế nào không?

Thẩm Thận Nguyên phiền não đi vào phòng, buồn rầu tắm rửa, thương tâm uống sữa, suy sụp đánh răng, cuối cùng, không khá hơn được chút nào, tuyệt vọng đi ngủ.

.....

Ngủ một mạch đến lúc trời sáng rõ.

Thẩm Thận Nguyên ngủ dậy, thay áo ngủ, mặc bộ đồ thể dục màu lam nhạt, xuống lầu ăn sáng.

Trong nhà ăn, y tá đã thay một bộ đồ bình thường mặc trong nhà, ngồi đó, bà lão bưng đồ ăn từ trong bếp ra, “Cục cưng thật sự không có gì khác thường chứ?”

“Rất nghe lời, rất đáng yêu.”

Thẩm Thận Nguyên có chút cảm động, không ngờ y tá ngoài mặt lạnh như băng lại nói giúp cậu mấy lời tốt đẹp.

Bà lão chau mày nói: “Cục cưng không hay quan tâm đến người khác.”

Thẩm Thận Nguyên biết diễn xuất của mình chỗ nào không ổn rồi: Từ đầu đến cuối đều có vấn đề.

Y tá mặt không đổi sắc sửa lại: “Vừa rồi là lời khen với vai trò người được thuê dành cho người thuê mà thôi.”

Bà lão hỏi: “La tiên sinh và La thái thái không nói gì chứ?”

Y tá đáp: “Họ nói ngày mai sẽ đón La tiểu thư xuất viện.”

Bà lão đáp: “À, không cần để ý đến bọn họ.”

“... Tiền lương của tôi là do họ trả.”

Bà lão không để tâm, nói: “Bọn họ có bao nhiêu tiền chứ, còn không phải là mấy đồng tiêu vặt lão tiên sinh cho hay sao?”

Thẩm Thận Nguyên lại hiểu thêm một chuyện. Bà lão này là người của vị lão tiên sinh kia, không hợp lắm với vợ chồng La thị. Lão tiên sinh chắc là La Định Âu. Như vậy, La Lâm Lâm xem ra rất được La Định Âu coi trọng.

Y tá nói: “Nếu như La lão tiên sinh cũng cho tôi mấy đồng tiêu vặt, tôi có thể không để ý đến họ.”

Bà lão nói: “Được thôi. Cô cùng chúng tôi về thành A nhé.”

Về thành A?

Thẩm Thận Nguyên kích động, hận không thể chạy ra lắc lắc tay bà ta, hỏi khi nào đi về. Cậu không chờ đợi nổi, hy vọng câu chuyện sẽ tiếp tục, thế nhưng...

Y tá đáp: “Không đi. Tôi đi gọi cô ấy xuống ăn sáng.”

“Cục cưng không dậy sớm đến thế đâu.”

Bà lão vừa nói xong, y tá liền phát hiện ra Thẩm Thận Nguyên đang đứng ở góc tường, “Bà ấy nói cô không dậy sớm đến thế, cho nên bữa sáng không có phần của cô...”

Thật muốn nhéo cô ta một cái.

Ánh mắt của bà lão và Thẩm Thận Nguyên biểu đạt trạng thái cảm xúc giống hệt nhau.

Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ ngồi xuống ghế, nhìn bà lão đặt đồ ăn giống hệt ở trước mặt, cúi mặt nói: “Có phải mọi người muốn về thành A không?”

Bà lão kinh ngạc hỏi: “Cục cưng nghe thấy rồi? Con không muốn đi thì chúng ta sẽ không đi nữa.”

Tôi muốn đi... muốn đi chết đi được!

Nội tâm Thẩm Thận Nguyên lặng lẽ kêu gào, miệng khe khẽ thốt lên: “Tôi muốn đi.”

Bà lão vui mừng nói: “Tốt lắm, nghỉ hè rồi đi.”

.....

Nghỉ hè?

Thẩm Thận Nguyên sửng sốt không nói nên lời.

Bà lão nói: “Cục cưng sau khi ăn sáng xong có thể chơi hai mươi bốn một chút, đến giờ liền đưa con đi học.”

.....

Đi học?

Thẩm Thận Nguyên lại tiếp tục sửng sốt không nói nên lời.

Bà lão nói: “Cục cưng không phải thích đi học nhất sao?”

.....

Diễn viên thay đổi chút xíu sở thích của vai diễn, chắc là không phải tội lỗi gì nặng lắm đâu nhỉ? Dù sao hai mươi bốn cũng chuyển thành tiền lên rồi...

Thẩm Thận Nguyên chậm rì rì nói: “Hôm nay có thể không đi học không?”

Bà lão hỏi: “Tại sao? Hôm nay có tiết âm nhạc con thích nhất mà?”

Tiết âm nhạc?

Thẩm Thận Nguyên vừa nghe thấy hai chữ âm nhạc, bên tai dường như vang lên tiếng cười chế giễu lạnh lùng của La Thiếu Thần. Thật không muốn nhớ lại nữa! Thẩm Thận Nguyên đầu cảm xuống bàn, “Tôi đau đầu, không muốn đi.”

Thẩm Thận Nguyên từng được đề cử là nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Hoa, bằng diễn xuất đã qua khổ luyện của mình, rốt cục giả vờ đau đầu thành công, tránh phải đi nhà trẻ được một ngày! Nhưng đồng tiền có hai mặt, sự việc cũng có lợi có hại, cậu cho dù tránh được phải lên lớp, nhưng lại bị tước đoạt mất tự do hoạt động của bản thân, chỉ có thể nằm trên giường lăn qua lộn lại.

Y tá hỏi: “Đau đầu mà lăn lộn như thế này sao?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Tôi muốn chơi máy tính.”

“Tôi nhìn thấy rồi, trong thư phòng của cô có.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức nhảy xuống giường, đi giày vào chạy ra ngoài, Chạy được một lúc, cậu lại chạy vòng lại, “Cô nằm trên giường đóng giả tôi.”

Y tá nói: “Cô cảm thấy tôi nên dùng phần thân trên đóng giả cô có vẻ giống, hay là thân dưới?”

Thẩm Thận Nguyên không chút do dự đáp: “Phần thân dưới! Bởi vì không nói được.”

3. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 3: Hồn Xuyên (hạ)

Dịch: Phong Bụi

Liên lạc, liên lạc, khó liên lạc.

Cửa thư phòng để mở, bà lão đang quét dọn ở bên trong, thấy Thẩm Thận Nguyên chạy đến, vội vàng bỏ máy hút bụi xuống, căng thẳng hỏi: “Cục cưng, chỗ nào khó chịu thế?”

Thẩm Thận Nguyên chân cứng đờ trong không trung, thật lâu sau mới chầm chậm đặt xuống, ngượng ngùng đáp: “Tôi ngủ đau hết cả lưng, muốn nghịch máy tính cho thoải mái một chút.” Nói xong, cậu mới thấy cái lý do này thật quá gượng gạo, nếu như bản thân mình nghe thấy lý do này, nhất định sẽ chỉ thẳng vào mũi đối phương mà nói, chạy ba ngàn mét mà nói thoải mái một chút!

“Để bà mở giúp con.” May sao bà lão không phải là do Thẩm Thận Nguyên nhập vào.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Sự việc phát triển dễ dàng như vậy, lại khiến cho cậu cảm thấy không chân thực. Không phải là tối qua ngủ vẫn chưa tỉnh đấy chứ?

“Cục cưng, con chơi đi, chốc nữa bà sẽ làm trân châu hoa quả con thích ăn nhất cho.” Sau khi mở máy tính lên, bà lão thu máy hút bụi, đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên rất muốn nói cảm ơn, nhưng vì để gần hơn với vai diễn, cậu nhịn xuống.

Trên màn hình máy tính là một giao diện rất bình thường, nhưng các phần mềm giải trí dày đặc khiến hai mắt Thẩm Thận Nguyên sáng lên, xem ra cô bạn nhỏ La Lâm Lâm này cũng là một người rất thích chơi game. Cậu chăm chú tìm kiếm một vòng, không tìm thấy biểu tượng của Hi nháo giang hồ, cũng không nghĩ nhiều, mở trình duyệt web định download, nhưng giao diện sau khi mở trình duyệt ra khiến cậu ngẩn người:

Trang web bạn chỉ định không thể truy cập!

Lỗi: Liên kết thất bại.

.....

Thắm Thận Nguyên cúi đầu tìm dây mạng.

Không có.

Cậu không từ bỏ, tiếp tục mở các trò chơi trên desktop, lại... toàn là... game offline!

Cô bạn nhỏ La Lâm Lâm ơi, thế giới của cô quá nhỏ bé rồi!

Thắm Thận Nguyên bị phần mềm chặn chuột.

“Đến giờ uống thuốc rồi.” Bóng dáng cô y tá xuất hiện ở cửa ra vào.

Thắm Thận Nguyên đầy vẻ đáng thương nhìn cô ta, “Cô cho tôi đến khoa thần kinh đi, tôi cảm thấy tôi sắp cần phải đi lắm rồi.”

Y tá vào phòng, đóng cửa lại, “Nói đi, có thể tôi sẽ giúp được.”

“Sao cô lại muốn giúp tôi?” Thắm Thận Nguyên hồ nghi nhìn cô. Không nghĩ không cảnh giác, nghĩ kỹ một chút thì thấy, cô y tá này bình thường đến bất bình thường. Một người bình thường khi nhìn thấy một đứa bé sáu tuổi tỉnh lại tính cách thay đổi hoàn toàn, chắc đều sẽ nghi ngờ hoặc căng thẳng phải không? Cô ta không những không như thế, mà còn bình tĩnh giúp mình giấu giếm... Cô ta có khi đúng là phường bắt cóc tống tiền, đầu tiên tranh thủ sự tin tưởng rồi sau đó mới hạ thủ, giống như

Y tá nói: “Cô nhanh hồi phục thì tôi có thể nhanh được về nhà.”

“Cô không sợ thất nghiệp sao?”

“Tôi thu phí theo sản phẩm.”

“Thu phí theo sản phẩm?”

“Ừm, không kể thời gian ngắn dài, cô bình phục thì tôi nhận tiền.” Lời đó có nghĩa là, cô càng nhanh hồi phục, tôi càng nhanh nhận được tiền.

“... Cô thích dùng từ sản phẩm để hình dung người ta à? Cô đi trên đường, nhìn thấy đều là một sản phẩm, hai sản phẩm sao?”

Y tá nói: “Phải rồi, cô là một người.”

Thắm Thận Nguyên ghen hòng, “Cô không phải là y tá của bệnh viện thú y đấy chứ?”

Y tá đáp: “Thú cưng chỉ dùng để hình dung thôi.”

Thắm Thận Nguyên: “.....” Vậy nên trước khi cô ta nhận ra mình là người thì mình vẫn cứ không khác gì bưu kiện trong bưu điện phải không?

Y tá nói: “Cô muốn tôi giúp gì?”

Thắm Thận Nguyên nói: “Cô có thể tìm giúp tôi một đoạn dây mạng, cắm vào máy tính giúp tôi lên mạng không?”

Y tá nói: “Cô khẳng định một đoạn dây mạng là có thể lên mạng?”

“... Đừng có soi mói.”

Y tá nói: “Cô có thể đến quán internet.”

“Di y tá ơi, năm nay con sáu tuổi.” Thắm Thận Nguyên hai tay chống cằm, mặt đầy vẻ ngây thơ vô số tội.

Y tá nói: “Cô có thể lên đến quán internet.”

“.....” Sao cậu có thể hy vọng cô y tá này là người đứng đắn được chứ nhỉ. Thắm Thận Nguyên thở dài một cái, vươn tay về phía cô ta, “Thuốc đâu?”

Y tá đưa thuốc và cốc nước cho cậu, “Cô muốn liên lạc với ai?”

Thẩm Thận Nguyên ai oán nói: “Muốn cũng vô dụng, không nhớ một số điện thoại nào, ngoại trừ số điện thoại của t...” Ý?

Y tá nhìn bàn tay kích động, run lấy bầy của cậu, bình tĩnh nói: “Nước sắp đổ ra rồi.”

Thẩm Thận Nguyên dứt khoát ném thuốc vào mồm, dùng nước bọt nuốt xuống, sau đó xoay mông chạy xuống dưới lầu.

Y tá nói: “Cẩn thận kéo ngã.”

Thẩm Thận Nguyên mở cửa ra, vừa ngã lăn ra đó nhưng đã bật dậy thật nhanh, đặc ý làm biểu tượng chữ V hướng về phía cô, sau đó tiếp tục chạy xuống lầu.

Y tá đứng tại chỗ trầm nghĩ: có nên nhắc cô nhóc là quần con bị lộ ra rồi không nhỉ?

Thẩm Thận Nguyên đứng trước máy điện thoại, chắp hai tay vào, sau khi thành khẩn cầu khẩn các vị lão đại đồng tay nam bắc, trên trời dưới đất mới thở ra một cái, cầm lấy ống nghe, bấm số...

“Số điện thoại bạn gọi hiện đang tắt máy, xin hãy gọi lại sau...”

Bộp.

Thẩm Thận Nguyên bị phần đập máy.

Bà lão đi từ trong bếp ra, thấy vẻ mặt cậu đầy đau thương, căng thẳng hỏi: “Cục cưng, sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên trề môi ra, hỏi: “Nếu như tôi bôi son môi và đánh mắt, có giống người hai mươi sáu tuổi không?”

Bà lão: “...”

“Lén đi vào quán internet có bị người ta phát hiện không?”

“Sao cục cưng lại muốn đến quán internet?”

“Tôi muốn lên mạng.”

Bà lão làm việc hết sức nhanh chóng.

Thẩm Thận Nguyên ngủ trưa dậy thì mạng cũng đã được lắp xong. Bên cạnh máy tính còn có thêm hai chậu xương rồng mới mua.

Bà lão đứng bên cạnh chiếc máy tính, nét mặt hiền từ nhìn cậu, “Cục cưng còn muốn gì nữa, cứ thẳng thắn nói với vú Triệu nhé.”

Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng biết, bà lão lúc nào cũng răm rắp nghe lời cậu đây là vú Triệu. Cậu cảm động gật đầu, nhưng vẫn không dám bộc lộ quá nhiều cảm xúc.

Cho dù chỉ có thể, nhưng vú Triệu cũng cảm thấy rất hài lòng rồi. Bà lặng lẽ ra ngoài gọi điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia nghe được tin tức này cũng cảm thấy được an ủi rất nhiều, “Không nhất định phải được nghỉ hè mới đến, chỉ cần Lâm Lâm muốn, xin nghỉ rồi đến cũng được.”

Vú Triệu đáp: “Có cơ hội tôi sẽ hỏi xem xem.”

“Hai đứa nó thế nào rồi?” Khẩu khí truyền đến từ điện thoại lập tức thay đổi.

Vú Triệu đáp: “Cũng đến bệnh viện rồi.”

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu, mới nói: “Có thời gian rảnh thì bảo bọn họ dắt Lâm Lâm đi chơi.”

“Nhưng mà...”

“Dù sao bọn họ cũng là bố mẹ của Lâm Lâm.”

“Vâng, lão tiên sinh.”

Thẩm Thận Nguyên hoàn toàn không hay biết gì về cuộc đối thoại giữa vú Triệu và lão tiên sinh. Cậu đang toàn tâm toàn ý vào việc truy cập vào thế giới mạng rộng lớn, vừa tải “Hi nháo giang hồ” về, vừa tìm kiếm những tin tức về Thẩm Thận Nguyên.

Kết quả tìm kiếm khiến cậu hết sức ngạc nhiên, chỉ có những tin tức trước khi xảy ra chuyện!

Sao lại có thể như thế?

Nếu như cậu xảy ra chuyện rồi thì nhất định trên mạng đã có tin tức.

Nếu như cậu không có chuyện gì, rõ ràng là linh hồn của La Lâm Lâm đã nhập vào thân thể của cậu... Đúng rồi, nếu tình hình là như vậy, Cao Cần nhất định có thể nhìn ra vấn đề, nói không chừng chính vì như vậy nên mới không để cậu tiếp tục hoạt động, trên mạng tất nhiên sẽ không có tin tức gì mới. Nếu thế thật thì có thể giải thích rõ ràng rồi.

Cậu nghĩ một lúc, lại nhập vào cái tên Y Mã Đặc, chỉ có địa chỉ công ty, giới thiệu nghệ sỹ và địa chỉ email. Nhìn ảnh giới thiệu của mình, Thẩm Thận Nguyên hoài niệm biết bao. Trước khi chụp ảnh sao không hề nhận ra bản thân mình đẹp trai đến thế cơ chứ?

Download mới được 10%. Thẩm Thận Nguyên buồn chán mở diễn đàn Biển rộng trời cao ra, xem xem động thái gần đây của giới showbiz.

Thread nằm trên cùng của khu vực showbiz vẫn là thread chúc phúc cho Bát quái tiểu tử như trước. Thread này dài hơn ba nghìn trang, là thread hot nhất diễn đàn, là báu vật của diễn đàn. Người quản lý nói, từ lúc thread này được lập ra, sever của Biển rộng trời cao luôn rất ổn định, không còn hiện tượng bị giật. Do vậy các hội viên khác thường xuyên mượn đất cầu phúc, nghe nói ngoại trừ Bát quái tiểu tử, những người khác cũng rất linh nghiệm.

Thẩm Thận Nguyên đăng nhập bằng ID Đại Hồ thường dùng của mình, trả lời thread: “Mượn đất cầu phúc, cầu mong cho thân thể và linh hồn của tôi mau chóng hợp làm một!”

Cậu gửi trả lời xong, liền chạy đi xem mấy tin “tám” mới nhất.

Gì mà thành viên của nhóm “Thiếu niên bốn mùa” Tiểu Thiên hẹn gặp bí mật với Lam Vũ Tình ở quán bar, gì mà thành viên của “Hula Hoop” bất hòa, đang đứng trước nguy cơ giải tán, đều rất thú vị, thế nhưng đọc đến tin tức ở dưới cậu không thể nào cười nổi nữa.

Chết tiệt! Đại Kiều sắp đi Hollywood diễn vai một cao thủ ẩn cư ngậy thơ trong sáng.

Chủ thread rất cao tay, vừa mở đầu đã trích dẫn một tin tức của làng giải trí để chứng minh cho nguồn thông tin của mình: Kiều Di Hàng vội sang Mỹ thử ống kính, có tiềm năng tiến quân vào Hollywood. Trong nội dung còn có một tin tức khiến cho người ta khóc không ra nước mắt: Người đại diện của vương bài cũng cùng đi. (Hai vợ chồng nhà này đi hưởng tuần trăng mật. ^__^)

Chỉ trong một thread mà hai đường dây nóng để cầu cứu đều bị cắt đứt.

Cậu chạy về thread cầu phúc, chuẩn bị cầu thêm vài điều nữa, liền thấy đằng sau bài trả lời của mình có rất nhiều bình luận.

Bình luận 1: Yêu một người không phải mình muốn yêu, muốn yêu là có thể yêu. Chúc chủ thread mau chóng có thể bên cạnh người mình yêu.

Bình luận 2: Mẹ nó! Lại là một đứa rối hơi đứng núi này trông núi nọ!

Bình luận 3: Yêu thì yêu, không yêu thì không yêu, chủ thread làm sao cứ phải miễn cưỡng bản thân?

Bình luận 4: Lời chân thành của một người qua đường, miễn cưỡng không thể hạnh phúc.

.....

Bình luận 12: Chủ thread chỉ bày tỏ, các bác nghĩ nhiều quá rồi!

Nhanh chóng tắt trang web đi, Thẩm Thận Nguyên quyết định đi ngủ một lát.

Hiện thực quá đáng buồn!

Buổi tối ăn xong cơm, Thẩm Thận Nguyên vui mừng phát hiện ra game đã tải xong.

Cậu lập tức vào game, nhập ID, sau đó chọn nhân vật: Đại Dương.

Dù sao sư huynh cũng đã đi Mỹ, vậy thì buổi tối tỷ phu nhất định sẽ rất cô đơn, không chừng sẽ nói chuyện trên game. Thẩm Thận Nguyên ôm ấp hy vọng tốt đẹp mở Danh sách Hảo hữu ra, sau đó phát hiện... hiện thực thật quá đáng buồn.

Tiểu Châu, Chiến Hồn Vô Cực, Thủy Tiên Hòa Thượng... một hàng biểu tượng tối om.

Thẩm Thận Nguyên ngẫm nghĩ, thoát ID Đại Dương, chọn đăng nhập Đại Hồ.

Sau khi rời khỏi đội ngũ nhân yêu, cậu rất ít khi đăng nhập ID này, chẳng qua cậu nhớ ra Đại Hồ có cho Suất Suất Suất vào danh sách bạn tốt, mà Suất Suất Suất trong hiện thực hình như có liên lạc với tỷ phu bọn họ.

Đây đã là hy vọng cuối cùng rồi, nếu như lại tàn lụi nữa, cậu chỉ có thể xem xét mua một thùng rượu Nhị Oa Đầu về, xem xem có thể chuốc cho mình quay về như cũ được không.

Thật cẩn thận mở danh sách bạn tốt ra...

Thẩm Thận Nguyên đập bàn.

Y tá đang tranh thủ đánh một giấc trong thư phòng giật mình ngồi dậy, “Chuyện gì thế?”

“Mua giúp tôi một thùng Nhị Oa Đầu!”

Y tá đáp: “Cô định dùng tiền mặt hay dùng thẻ để thanh toán?”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

Y tá hỏi: “Séc?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Vừa rồi cô làm gì thế?”

“Nằm mơ.”

“Xin cứ tiếp tục đi.”

“Vừa rồi mơ thấy cô rồi, tôi muốn đổi cái khác.”

“... Nếu như Chu công đồng ý, tôi không có ý kiến gì.”

Thẩm Thận Nguyên lần lượt gửi tin nhắn cho Tiểu Châu, Chiến Hồn Vô Cực, Suất Suất Suất và Thủy Tiên Hòa Thượng, bảo bọn họ sau khi lên mạng rồi hãy liên lạc với mình ngay. Đúng lúc cậu vừa chuẩn bị ngắt mạng tắt máy, một biểu tượng như ánh bình minh sáng lên.

[Mật]

Đại Hồ: Cự Linh Thần? (o)

4. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 4: Về Nhà (thượng)

Dịch: Phong Bụi

Thất vọng, tuyệt vọng, lại hy vọng.

Con người ở trong một môi trường hoàn toàn xa lạ, cực kỳ không có cảm giác an toàn, bất ngờ gặp một người quen, cho dù người đó không thân thiết lắm, thậm chí có chút đối địch, tâm tình cũng sẽ không kiềm nổi mà bị kích động.

Tâm trạng Thẩm Thận Nguyên lúc này chính là như vậy. Cho dù sau khi Cự Linh Thần biết cậu là nhân yêu, không còn chủ động liên lạc nữa, nhưng anh ta không liên lạc với mình, mình vẫn có thể liên lạc với anh ta mà.

Thẩm Thận Nguyên ngồi trước màn hình, vươn cổ trông ngóng.

Đầu kia thật lâu không trả lời lại.

[Mật]

Đại Hồ: Cự Linh Thần???

Đại Hồ: Cự Linh (^o^)/~ Thần!

Đại Hồ: Tôi là Đại Hồ nè, cái người nhân yêu đó.

Đại Hồ: Anh từng cầu hôn tôi đó, có nhớ không?

Đại Hồ: Tuy không thành công. o(_)o

Đại Hồ:

Đại Hồ: Cự Cự thân yêu ơi, có lẽ tin nhắn mật tôi gửi cho anh bị công ty game không biết xấu hổ chặn mất tiêu rồi, để thể hiện tâm tình cực kỳ cực kỳ muốn gặp anh của tôi, tôi quyết định... gọi anh trên loa.

Cự Linh Thần: Có chuyện gì?

.....

Thẩm Thận Nguyên buồn bực.

Hắn ta quả nhiên đang tránh mình.

[Mật]

Đại Hồ: Tôi muốn hỏi, gần đây anh có thấy Tiểu Châu, Chiến Hồn Vô Cực, Suất Suất Suất và Thủy Tiên Hòa Thượng không?

Cự Linh Thần: Có thấy Thủy Tiên Hòa Thượng.

Đại Hồ: Có cách nào liên lạc với anh ta không?

Cự Linh Thần: Cậu muốn làm gì?

Đại Hồ: Liên lạc.

Cự Linh Thần lại im lặng.

Thẩm Thận Nguyên lần đầu không làm, lần hai nhất quyết làm, dứt khoát lên loa gọi.

[Loa] Đại Hồ: Cự Cự thân yêu... Cự Linh Thần! Anh đang ở đâu thế? Em lại không nhìn thấy anh rồi!

[Mật]

Cự Linh Thần: -_-|||Tôi đây.

Đại Hồ: (o)Anh suy nghĩ thế nào rồi?

Cự Linh Thần: Tôi hỏi hòa thượng một lát rồi nói với cậu sau.

Đại Hồ: Đề phòng có chuyện gì xảy ra, anh trước tiên có thể để số điện thoại của anh lại không?

Cự Linh Thần: Vì sao?

Đại Hồ: /(o)/~ Tôi sợ quay đi một cái, ngay cả anh cũng không tìm thấy mất.

Cự Linh Thần: Tôi sẽ bảo tên đó nhanh chóng lên mạng.

Cự Linh Thần: Đi ăn cơm đây, byebye.

Đại Hồ: ...

Đại Hồ: Chúc ăn ngon miệng. (^_^)/~~ Byebye!

Nhìn thấy biểu tượng của Cự Linh Thần tối đi, Thẩm Thận Nguyên mới phát hiện ra một vấn đề, cuộc nói chuyện này... nói mà cũng như không.

“Đến giờ uống thuốc rồi.” Y tá đưa thuốc và cốc nước cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nhận lấy thuốc, buồn bực nói: “Tôi bị cả thế giới vứt bỏ rồi.”

Y tá nhìn chăm chăm vào đồng thuốc trên tay cậu, hỏi: “Vậy nên, cô đang phản bội lại quyết định của toàn thế giới sao?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Phải rồi, tôi vẫn chưa hỏi cô thuốc tôi uống là thuốc gì.”

“Thuốc bổ.”

“Quá giả dối rồi.”

“... Kẹo.”

“Tôi không phải trẻ con.”

“Can-xi.”

“Chắc chắn là tôi vẫn chưa đến độ tuổi loãng xương.”

“Vitamin C.”

“... Không bằng cô trực tiếp đưa cho tôi một quả cà rốt.”

“Cô cảm thấy đây là thuốc gì?”

“Độc được mãi tính.”

“Được rồi.”

Thẩm Thận Nguyên cho đồng thuốc vào mồm, uống một ngụm nước, nói: “Tôi biết ngay cô là người như thế mà.”

Y tá: “...”

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh bình minh từ ban công rọi qua tấm rèm màu hồng phấn che hờ bên khung cửa sổ, chiếu đến cô công chúa còn đang nằm trên giường. Thẩm Thận Nguyên mở tròn mắt, đầu gối lên hai tay, nghiêm túc nghĩ xem hôm nay nên dùng lý do gì để trốn học.

Hôm qua là đau đầu, hay là hôm nay là đau bụng?

Y tá gõ cửa đi vào.

Thẩm Thận Nguyên lập tức cuộn tròn lại thành một đồng, ôm lấy bụng.

“Đi học hay là nằm ườn trên giường?” Y tá hỏi.

“... Nằm ườn.”

Y tá mang theo câu trả lời đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên: “...” Có phải thành công hơi quá dễ dàng rồi không? Diễn xuất tinh thâm, biểu cảm tinh tế của cậu còn chưa lên sân mà.

Cửa bị gõ hai cái, y tá lại quay lại.

Thẩm Thận Nguyên lại tiếp tục ôm bụng.

Y tá hỏi: “Có xuống ăn sáng không?”

“Ăn cái gì?”

“Sandwich nướng với phô mai và chân giò xông khói, sữa, cháo trứng muối, bánh bao sữa hột gà...”

“Ăn!” Thẩm Thận Nguyên bật ngồi dậy.

Y tá bây giờ mới để ý hỏi: “Cô vừa rồi mới ôm bụng, có phải bị đau bụng hay không?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Không, đây là tư thế ngủ cố định của tôi.”

“Lúc cô vừa ngủ không phải tư thế đấy.”

“Lúc vừa ngủ là động tác khởi đầu, bây giờ là thu công... chỉ cần ngủ đủ giấc, một đêm tôi có thể luyện hết cả bộ chiêu thức này đó.”

Y tá đáp: “Sau này cô lớn lên, đi lấy chồng, ngủ chung với người ta thì làm thế nào?”

.....

Ai cần lớn lên?!

Không đúng, là ai cần phải lấy chồng?!

Thẩm Thận Nguyên nhìn cô y tá hôm nay nói đặc biệt nhiều, cố nặn ra một nụ cười: “Không sao cả, tôi sẽ dạy cho anh ta, mọi người cùng luyện, chỉ cần cùng một phương hướng, sẽ không công kích lẫn nhau.”

Y tá nói: “Chúc cô sớm ngày gặp được người cùng chí hướng như vậy với mình.”

“Dì y tá ơi, cô không thấy nói chuyện lấy chồng với một cô bạn nhỏ sáu tuổi là quá sớm sao?” Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa.

Y tá ngây ra một lúc, sau đó mới thấp đầu cười cười: “Có lẽ là do cô biểu hiện quá không giống một đứa bé sáu tuổi.”

Thẩm Thận Nguyên bị sét đánh trúng!

Nguyên nhân cậu bị đả kích không phải vì cô ta bảo mình không giống một đứa bé sáu tuổi, điều này là tất nhiên, không có gì đáng để kiêu ngạo, điều thực sự gây chấn động là, y tá cô ta cười rồi.

Ngay cả y tá cũng có thể cười, vậy thì việc quay trở về thân thể của mình còn xa nữa sao? Cậu lại tin tưởng vào kỳ tích rồi.

Lúc xuống lầu ăn sáng, trong lòng Thẩm Thận Nguyên vẫn có một chút bồn chồn, sợ vú Triệu nhắc đến việc đi nhà trẻ. May là vú Triệu yêu thương La Lâm Lâm đến tận xương tủy, không hề nhắc đến một chút gì, còn hỏi sức khỏe của cậu thế nào rồi.

Thẩm Thận Nguyên cúi thấp đầu, nhỏ giọng đáp: “Không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt.” vú Triệu vui mừng nói, “Dì y tá ăn sáng xong phải đi rồi, cục cưng có muốn đi tiễn dì không?”

Thẩm Thận Nguyên ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn y tá.

Y tá hỏi: “Cô có biết lái xe không?”

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Có... xe trong game.”

“Không cần tiễn đâu.”

Cô thật là thực dụng. Thẩm Thận Nguyên trừng mắt nhìn cô ta.

Y tá bình thần uống nước chanh.

Ăn xong bữa, vú Triệu đưa Thẩm Thận Nguyên ra cửa tiễn y tá.

Trong lòng Thẩm Thận Nguyên mạnh mẽ dâng lên một cảm giác lưu luyến. Lúc La Lâm Lâm version Thẩm Thận Nguyên mở mắt, người nhìn thấy đầu tiên... hình như là vị bác sĩ đeo kính, không quan trọng, quan trọng là người sau đó ở suốt bên cạnh chăm sóc cậu là y tá này. Sự bình tĩnh và lạnh lùng của cô ta đã ở bên cậu trong khoảng thời gian bồng hoàng nhất, kinh hoàng nhất. Bây giờ, cô ta phải đi rồi...

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy tay y tá, lưu luyến không rời, hỏi: “Không thể không đi sao?”

Y tá đáp: “Cho kịp thời gian.”

“Trong nhà có chuyện sao?”

“Lại vừa nhận một đơn hàng mới.”

“.....” Khóe miệng Thẩm Thận Nguyên khe co rút, “Cô bận thật.”

Y tá đáp: “Đa phần là khách hàng cũ.”

“.....” Khách hàng cũ của y tá là... Thẩm Thận Nguyên ho khan một tiếng, nói: “Tạm biệt.”

Y tá bất ngờ ngồi xuống, xoa xoa đầu cậu.

Trong trí nhớ của Thẩm Thận Nguyên, đây vẫn là lần đầu tiên cô ta xoa đầu cậu với vẻ mặt dịu dàng đến như vậy, cảm thấy cực kỳ kỳ lạ.

“Làm người cho tốt.” Y tá nói, “Hy vọng sau này không có cơ hội gặp lại.”

Thẩm Thận Nguyên: “...” Những lời như vậy nên nói với người vừa mới ra tù mới đúng chứ!

Cậu phát hiện những cảm xúc lưu luyến trong lòng cậu chỉ bằng mấy lời nói của y tá, liền đóng băng cả rồi.

Tiến y tá đi, Thẩm Thận Nguyên thu hồi tâm tình quay lại thư phòng, lên mạng, định tiếp tục ôm cây đợi thỏ, chờ bọn Thủy Tiên Hòa Thượng, nhưng mà... lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cậu đăng nhập tài khoản game, phát hiện tài khoản bị – khóa – rồi!

Sao lại có thể như vậy!

Cậu vội vàng chạy xuống lầu gọi điện tố cáo với dịch vụ tư vấn khách hàng.

Dịch vụ tư vấn khách hàng giải thích: “Có người tố cáo tài khoản này bị hack.”

Thẩm Thận Nguyên phần nộ nói: “Sao lại có thể như vậy! Đây rõ ràng là tài khoản của tôi.”

Đầu kia im lặng một lúc, hỏi: “Em gái đã trưởng thành chưa?”

“... là của anh trai tôi.”

“Gửi một bản photo chứng minh thư của anh trai em đến, có thể mở khóa.”

“... Cảm ơn.”

Thẩm Thận Nguyên cúp máy, cảm thấy cuộc đời toàn một màu đen.

Vú Triệu nhìn thấy cậu u sầu ngồi trên sofa, vội vàng mang nước hoa quả chạy đến, “Cục cưng, con sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên ai oán ngẩng đầu lên.

Vú Triệu trong lòng đau thắt lại, “Có phải bị ai bắt nạt không?” Bà nhớ vừa rồi hình như cậu có gọi điện cho ai đó. “Có phải gọi điện cho bố mẹ không?”

Thẩm Thận Nguyên không biết phải giải thích như thế nào, đành tiếp tục cúi đầu.

Vú Triệu cho rằng mình đoán đúng rồi, “Ai~, bố của con công việc bận rộn, hôm qua bà gọi điện cho bố con rồi, bố con nói hai hôm nữa sẽ đến thăm con. Mẹ của con... để bà gọi điện thoại gọi mẹ con đến.”

“Không cần đâu.” Thẩm Thận Nguyên vội vàng ngăn cản. Mẹ con liên tâm, lỡ như bị phát hiện thì biết làm sao? Có điều, tại sao La Lâm Lâm lại không ở cùng với vợ chồng La thị vậy nhỉ?

Vú Triệu cho rằng cậu tức giận, lại càng thương hơn, ôm lấy cậu vào lòng, an ủi thật nhiều, “Lâm Lâm có muốn về chỗ ông nội một chút không?”

Thẩm Thận Nguyên vô thức định lắc đầu, chợt nghĩ lại, nhà ông nội không phải là nhà La Định Âu sao? Nhà La Định Âu không phải là ở thành A sao? Chẳng may không đúng, cậu vẫn cần thận hỏi lại một câu: “Đến thành A ư?”

Vú Triệu cười nói: “Tất nhiên là thành A rồi, con vẫn còn nhớ cơ đấy.”

Phải nói thế nào nhỉ... Thượng đế đóng một cánh cửa của bạn thì sẽ mở cho bạn một cửa sổ. Cũng tức là, sơn cùng thủy tận ngõ không còn đường, không ngõ trong đám rừng cây rậm rạp lại còn một xóm nhỏ! Cuộc sống quả thật tràn đầy hy vọng và kinh hỉ!

Thẩm Thận Nguyên cố dè ép tâm tình kích động lại, nắm lấy tay vú Triệu, gật gật đầu, “Tôi muốn đi.”

Vú Triệu cực kỳ vui mừng, “Tốt quá rồi, cực cưng. Bà sẽ nói với lão tiên sinh ngay.”

5. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 5: Về Nhà (trung)

Dịch: Phong Bụi

Người lạ, người lạ, người quen đâu?

Không thể không một lần nữa tán thán khả năng làm việc nhanh chóng của vú Triệu, chỉ vài cuộc điện thoại đã có thể sắp xếp mọi việc trong nhà đầu ra đây, ngay cả việc nghỉ học cũng đã xin phép xong, không cần Thẩm Thận Nguyên phải lo lắng, tất nhiên, với độ tuổi bây giờ của cậu, chuyện có thể lo lắng còn quá ít.

Vú Triệu nhìn cậu ngây ngẩn ngồi trên sô pha, vội vàng mang cậu lên lầu ngủ.

Tuy rằng nhu cầu ngủ của trẻ con nhiều hơn người lớn, nhưng cũng không đến mức mười mấy tiếng một ngày. Thẩm Thận Nguyên hết sạch hứng thú rẽ vào thư phòng, mở máy tính ra, thử đăng nhập tài khoản, tài khoản đương nhiên vẫn bị khóa, trong lòng thầm thóa mạ Cự Linh Thần một tràng, bắt đầu chơi game off.

Trong game không ít kỷ lục, chắc đều là do La Lâm Lâm tạo nên. Vốn có suy nghĩ không muốn thua đứa trẻ con sáu tuổi, Thẩm Thận Nguyên thách đấu với tất cả những kỷ lục đó.

Thời gian qua đi nhanh chóng, ăn xong bữa trưa chưa được bao lâu lại ăn bữa tối.

Thẩm Thận Nguyên nhưng nhớ mấy kỷ lục còn chưa phá được, vừa định lên lầu, liền nghe thấy chuông cửa vang lên.

Vú Triệu mở cửa ra, liền nhìn thấy hai thiếu phụ dắt một đôi kim đồng ngọc nữ đi đến.

Nói là kim đồng ngọc nữ là bởi vì hai đứa trẻ này có diện mạo hết sức xinh đẹp, mắt to tròn, mũi cao, khuôn mặt tròn trắng bóc, ăn mặt giống như hoàng tử, công chúa bé nhỏ bước ra từ trong chuyện cổ tích.

Thẩm Thận Nguyên nhìn bọn chúng lon ton đi đến trước mặt mình, chớp chớp mắt.

Đứa bé gái hỏi: “La Lâm Lâm, sao bạn không đi nhà trẻ thế?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Có việc.”

“Có việc gì?”

“Việc riêng.”

“Việc riêng gì?”

Thẩm Thận Nguyên bị hỏi có chút đau đầu, biến bị động thành chủ động, hỏi: “Các cậu đến tìm tớ có việc gì không?”

Đứa bé gái nắm lấy tay đứa bé trai, ... nói: “Hôm nay chúng tớ kết hôn rồi.”

“...” Thẩm Thận Nguyên rất muốn hỏi, Cục dân số nào tiên tiến như vậy, làm đăng ký kết hôn cho trẻ em sáu tuổi, nhưng ngẫm lại thấy mấy người bạn nhỏ này chắc sẽ không thích thú với tính hài hước của mình lắm, đành để câu nói này tự sinh tự diệt, “Chúc mừng các cậu.”

Đứa bé gái chau mày, “Bạn không giành sao?”

.....

Vừa kết hôn đã thành kẻ thù rồi sao? Còn khuyến khích kẻ thứ ba chủ động giành chú rể của mình?

Chẳng lẽ là vì đồ ăn và đồ chơi đã dẫn đến huyết án?

Thế giới của người trẻ tuổi thật không thể hiểu nổi a.

Thẩm Thận Nguyên kéo lấy tay của hai đứa đặt lên nhau, thành khẩn nói: “Không, hai người rất xứng đôi! Giống hệt như Ngưu Lang Chức Nữ, đại diện cho sự kết hợp vĩ đại giữa người dân lao động của thiên giới và phàm trần!”

Đứa bé gái hỏi: “Cậu đang nói gì thế?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nói đơn giản là, chúc hai người bạc đầu giai lão, sớm sinh quý tử!”

Đứa bé gái không hiểu gì nữa. Cuộc chiến chờ đợi đã không nổ ra, khiến cho những chiêu thức và chiến thuật nó chuẩn bị trước đó đều tan thành mây khói, hơn nữa cũng không biết nên nói gì tiếp.

Đứa bé trai từ nãy đến giờ vẫn im lặng cuối cùng cũng mở miệng, “La Lâm Lâm, cậu đi nhà trẻ đi, tớ và cậu kết hôn.”

Nó vừa mở miệng, Thẩm Thận Nguyên liền nhận ra giọng nói của nó, thực sự rất đặc biệt: Kiều Anh Lăng. Chẳng qua, trước mặt vợ mới cưới của mình thảo luận vấn đề tái hôn cũng được sao?

Thẩm Thận Nguyên cười khan nói: “Sao có thể được? Thiệt cho cậu quá.”

Đứa bé trai nói: “Cho cậu mặc váy đỏ thật đẹp.”

Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Đội vương miện.”

“...”

“Còn có khăn phủ đầu.”

“...” Thẩm Thận Nguyên quay về phía vú Triệu đang tám chuyện với hai thiếu phụ, gọi to, “Chúng ta đi thành A có về nữa không?”

Vú Triệu cho rằng cậu lưu luyến bạn bè, vội vàng nói: “Trở về chứ, tất nhiên là sẽ trở về rồi. Cục cưng muốn bao giờ về thì về.”

Không, cậu không hề muốn trở về một chút nào. Thế giới tình cảm của La Lâm Lâm quá phức tạp, cậu hoàn toàn không thể hiểu nổi, cũng không thể thừa nhận được a!

Thẩm Thận Nguyên rất bối rối.

Sau khi tiễn mấy người bạn nhỏ về, Thẩm Thận Nguyên uống hết sữa rồi lên lầu ngủ, thuận tiện suy nghĩ phương án tác chiến.

Về thành A chỉ là bước thứ nhất của kế hoạch, làm thế nào để có thể liên lạc với Cao Cần và Kiều Dĩ Hàng mới là bước quan trọng nhất quyết định sự thành công của kế hoạch này. Đáng tiếc tin tức cậu nắm được trong tay quả thực quá ít ỏi.

Thân thể của mình đang ở nơi nào rồi?

Không biết.

Trương Trị và Tiểu Chu có cùng đi Mỹ hay không?

Không biết.

Nếu như tất cả bọn họ đều không có ở đây, cậu phải làm thế nào?

.....

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu vào gối.

Từ thành D đến thành A, ngồi xe mất khoảng bốn năm tiếng đồng hồ. Vú Triệu cố ý chọn khởi hành vào giờ ngủ trưa, như thế Thẩm Thận Nguyên có thể vừa lên xe là ngủ luôn, ngủ liền hai tiếng mới dậy, sau đó ăn vặt một chút, nghe nhạc một chút, rất nhanh liền tới nơi.

Xe đi qua một nửa thành phố, lái vào một tòa biệt thự nguy nga tráng lệ.

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu nhìn kiến trúc màu trắng đỏ, trong lòng chợt nảy sinh kính sợ. La Định Âu không hổ là người giàu nhất thành A, ánh sáng của thành A nha, ngay cả Nhà Trắng của Mỹ cũng dám chuyển một nửa đến đây. Không biết nửa kia của Nhà Trắng có bị gió lùa không nhỉ?

Vú Triệu dắt cậu đi vào.

Trong nhà chắc cũng đã nhận được tin cậu đến từ lâu, cửa vừa mở ra, liền có mấy khuôn mặt lớn vồn trước mặt.

“Tiểu Lâm Lâm, mấy tháng không gặp rồi nha, càng lúc càng xinh xắn cơ.” Một người phụ nữ khom lưng xuống, xoa xoa mặt cậu, nụ cười vừa thân thiện vừa nhiệt tình.

Thẩm Thận Nguyên im lặng nhìn cô ta.

Người phụ nữ không không để tâm, kéo tay cậu dẫn vào.

Những người còn lại đều lơ đãng theo sát cô ta.

Thẩm Thận Nguyên vô thức quay lại tìm kiếm bóng dáng vú Triệu. Sau khi y tá đi mất, vú Triệu đã trở thành người cậu tin tưởng nhất hiện nay rồi.

“Cha! Lâm Lâm đến rồi.” Người phụ nữ kêu to với một ông lão đang đi từ trên cầu thang xuống.

Ông lão đi được vài bước, chạy bước nhỏ tới, vươn tay ôm lấy cậu.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy rất không được tự nhiên, đôi mắt cứ tròn xoe nhìn ra chỗ khác.

“Lâm Lâm vẫn sợ ông nội sao?” La Định Âu hỏi cậu.

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu không nói. Vào lúc này, cậu không thể không cảm kích việc thiết lập tính cách nhân vật La Lâm Lâm là không thích nói chuyện.

La Định Âu thở dài một cái, ngồi xuống, bế cậu trên đùi, “Lâm Lâm đừng sợ, ông nội thương Lâm Lâm nhất mà. Lâm Lâm muốn cái gì thì cứ nói với ông nội, ông nội nhất định sẽ làm cho con.”

Tôi muốn đến Y Mã Đặc!

Thẩm Thận Nguyên hai mắt sáng long lanh nhìn ông ta.

La Định Âu nhìn thấy thế mừng lắm, “Lâm Lâm có thứ đồ mình thích rồi nha.”

Thẩm Thận Nguyên giọng non nớt, nói: “Con muốn ra ngoài.”

“Được. Không thành vấn đề.” La Định Âu thả cậu xuống, nói với vú Triệu, “Dẫn bé ra vườn đi dạo một chút nhé.”

“.....” Việc lý giải vấn đề ra ngoài của bọn họ có phải tồn tại một sự cách biệt quá xa không? Cậu muốn ra ngoài là muốn đi thăm quan Công ty Y Mã Đặc, chứ không phải là ra ngoài để bị dắt đi chơi đâu nha!

Kháng nghị của cậu rõ ràng không thể truyền tới được trái tim của vú Triệu, vú Triệu vui vẻ dắt tay cậu đi ra ngoài.

Thẩm Thận Nguyên an ủi bản thân, ngày tháng còn lâu còn dài, trước tiên quan sát địa hình cũng tốt, nói không chừng một ngày nào đó phải dùng đến.

Vú Triệu dắt cậu đến vườn cỏ đi một lát, bỏ tay ra, nói: “Đi chơi đi.”

.....

Một người ở trên thăm cỏ, một quả bóng cũng không có, chơi kiểu gì? Chơi cái gì hả?

Thăm Thận Nguyên buồn bực ngồi xuống thăm cỏ bứt cỏ.

Vú Triệu nhìn thấy cũng không ngăn lại, chỉ nhắc nhở cậu cẩn thận một chút, kẻo làm mình bị thương.

Thăm Thận Nguyên: “.....” Nhà họ La có phải là do Lâm Lâm làm chủ không? Tại sao chỉ cần nhìn thấy Lâm Lâm liền sùng nịnh đủ kiểu, đến mức vô pháp vô thiên.

Cậu chơi một lúc, cảm thấy mệt rồi.

Vú Triệu dẫn cậu về nghỉ ngơi.

Lúc cậu quay về, trong phòng khách không một bóng người. Cậu nghỉ hoặc nhìn vú Triệu.

Vú Triệu lúc này mới hiểu được ý của cậu, giải thích nói: “Ông nội và cô phải đi làm ăn, bận lắm đó, Lâm Lâm trước tiên cứ ngủ một lát, sau khi tỉnh rồi, bọn họ sẽ trở về thôi.”

Thăm Thận Nguyên giờ mới biết, người phụ nữ vừa rồi là cô của mình.

Giả phả nhà họ La cậu có nhớ một chút ít. La Định Âu tổng cộng có hai trai hai gái, đều là trợ thủ đắc lực của ông ta. Từng có tạp chí phân tích tình hình phân chia tài sản của ông ta, nhớ được là lúc đó người nhận được phần nhiều nhất hình như không phải là con trai, mà là một cô con gái. Không biết có phải là người này hay không.

Vú Triệu đưa Thăm Thận Nguyên vào phòng, quả nhiên toàn một màu hồng phấn ngợp cả mắt, trên giường còn đặt đủ loại búp bê.

Vú Triệu nói: “Các bạn búp bê vẫn còn đây, cực cưng buổi tối ngủ cùng các bạn sẽ không phải sợ gì cả.”

Thăm Thận Nguyên nhìn cái giường không còn chỗ dung thân, buồn bực nghĩ: Chắc đây không gọi là ngủ cùng nữa mà là không được ngủ nữa mất. Không biết trước kia La Lâm Lâm ngủ thế nào được nhỉ, chẳng lẽ cứ trực tiếp nằm đè lên?

Vú Triệu nói: “Lâm Lâm nghỉ ngơi một chút đi, chốc nữa bà sẽ đưa con đi ăn cơm.”

Thăm Thận Nguyên cúi đầu không nói, đợi cho vú Triệu đi rồi, mới với tay kéo tất cả búp bê xuống giường, sau đó mới nằm lên.

Trên xe ngủ quá nhiều, đến lúc này lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Cậu nhìn lên đèn trần đếm cừ, đếm tới tám mươi tám, nghe thấy ngoài cửa sổ pim pim hai cái. Cậu bật dậy, để chân trần chạy đến ban công, chỉ thấy trên đường, hai chiếc xe hơi, một chiếc đi vào một chiếc đi ra, chạm mặt nhau.

Đường rất rộng rãi, nhưng bọn họ cứ nhất quyết không ai nhường ai.

Trên chiếc xe đi ra rất nhanh có người đi xuống, chính là người phụ nữ hôm nay gặp. Cô ta đi đến trước cửa sổ xe của đối phương, đập đập cửa sổ, cửa xe hạ xuống, xuất hiện một người cô gái tướng mạo có vài nét tương tự cô.

Hai người bắt đầu nói chuyện, nhìn vẻ mặt của hai bên có vẻ cuộc nói chuyện không thuận lợi lắm.

Một lúc sau, cô gái kia nhượng bộ, lái xe lùi nửa mét, ngoặt sang một bên đường.

Người phụ nữ mới quay trở lại xe, tiếp tục lái xe đi.

Thăm Thận Nguyên cảm thấy không có sức lực, đang định quay trở lại phòng, liền nhìn thấy lại có thêm một chiếc xe nữa đi vào. Biển số và kiểu dáng xe có chút quen mắt.

6. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 6: Về Nhà (hạ)

Dịch: Phong Bụi

La Thiệu, La Thiệu, La Thiệu Thần.

Xe chạy thoảng qua một cái liền đi vào gara.

Thẩm Thận Nguyên nằm sấp trên ban công nghĩ ngợi, thế nào cũng không nhớ ra được chủ nhân chiếc xe là ai, vừa đúng lúc vú Triệu gọi cậu xuống ăn cơm, cậu quyết định dùng chính mắt mình để tìm ra câu trả lời...

Á, đây không phải là sự thật!

Thẩm Thận Nguyên ngây người nhìn dáng người đang nói chuyện cùng với La Định Âu trong phòng khách. Tuy rằng giữa bọn họ vẫn cách một khoảng, nhưng rada dò ma của mình hiển thị, người này chắc chắn là người chế tác đĩa nhạc đầu tiên của mình, đồng thời cũng là người có công nhất trong việc khiến cho mình toàn tâm toàn ý đóng phim, được mình phong cho làm ma vương số hai: La Thiệu Thần, không sai.

Tại sao La Thiệu Thần lại ở nhà họ La?

...Bởi vì anh ta họ La sao?

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy có một tin buồn dựa nào đó rất quan trọng mà cậu đã bỏ qua.

La Thiệu Thần, La Định Âu...La, La...La Thiệu Thần là thân thích của La Định Âu sao?

.....

Là cháu ruột a!

Tại sao bây giờ cậu mới nhớ ra cơ chứ!

Vú Triệu thấy cậu dừng bước, không đi tiếp, nghi hoặc khom lưng xuống, hỏi: “Cục cưng sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên cúi đầu, chân nhỏ tiếp tục bước từng bước, từng bước xuống cầu thang, trong đầu lại quay cuồng với một ý nghĩ rất to gan: Có lẽ có thể bước lên chiếc cầu La Thiệu Thần này để lên bờ. Xin trời hãy phù hộ cho anh ta cũng đặt La Lâm Lâm lên đầu!

La Định Âu nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, vẫy tay với Thẩm Thận Nguyên, nói: “Lâm Lâm, con nhìn xem ai đến này?”

Thẩm Thận Nguyên nhanh chóng bước vào trạng thái diễn xuất, mở tròn mắt, mặt đầy vẻ ngỡ ngàng.

“Là Tiểu Tiểu thúc thúc của con đấy, con còn nhớ không?” La Định Âu đợi cậu đến gần, vươn tay ôm lấy, mỉm cười chỉ về phía La Thiệu Thần.

Trước cái nhìn chăm chú của La Thiệu Thần, Thẩm Thận Nguyên không tỏ chút biểu cảm nào, nhưng da gà toàn thân đã dựng hết lên, như thể một con gà chọi sắp bước vào trận. Cuốn băng ghi âm tiếng nói lạnh lùng của La Thiệu Thần vẫn còn khắc sâu vào đáy lòng cậu, không đến bốn năm năm không xóa mờ được. Cho dù anh ta là người quen đầu tiên và duy nhất gặp được từ sau khi cậu “tỉnh lại” đến giờ, cũng không thể giảm bớt ấn tượng xấu của anh ta đối với mình được tí ti nào: Quá lãnh khốc, quá vô tình!

La Thiệu Thần nhìn từ đầu đến chân đánh giá cậu một lượt, có lẽ là sợ làm cậu sợ, ánh mắt có thể coi là dịu dàng, “Lâm Lâm lớn hơn rồi.”

Một người hai mươi lăm tuổi trở thành một đứa bé sáu tuổi mà gọi là lớn hơn rồi ư? Một phép toán đơn giản so sánh hai mươi lăm với sáu mà cũng không biết.

Thẩm Thận Nguyên thầm sỉ vả trong bụng xong, thầm tán thưởng câu sỉ vả của mình: Thật là cô đơn.

La Định Âu tiếp lời La Thiệu Thần, cười nói: “Còn không phải sao? Trước kia nhỏ đứng bằng cái củ cải, bây giờ lớn thành củ khoai rồi.”

Thẩm Thận Nguyên thầm cảm thán. Quả nhiên không ai là hoàn hảo cả. Trình độ học vấn của đại gia có thiên phú tuyệt đỉnh về thương nghiệp La Định Âu cũng chỉ là củ cải và củ khoai mà thôi.

“Cha! Thức ăn đã lên hết rồi.” Một cô gái ăn mặc hợp một bưng hai đĩa thức ăn từ trong phòng bếp đi ra, mái tóc đen dài đến eo, lượn sóng, thả trên lưng, tôn nên thân hình mỹ miều. Chiếc váy dài dệt hoa tuyết nhỏ nhỏ khiến cho cô ta có vẻ rất dịu dàng, động lòng người.

Dựa vào tuổi tác của cô ta, Thẩm Thận Nguyên đoán câu nói đó là nói với La Định Âu. Không phải cậu không coi trọng La Thiếu Thần, mà là anh ta có vừa ra đời đã có tài năng thiên phú phi phàm, nỗ lực không ngừng, cũng không thể nào có một người con gái lớn đến thế này được.

Vì vậy, cô gái này chắc chắn là con gái nhỏ của La Định Âu: La Học Giai.

Đối diện với nụ cười lấy lòng của con gái, biểu cảm của La Định Âu hết sức lạnh lùng, vừa gọi La Thiếu Thần vào bàn ăn, vừa dắt Thẩm Thận Nguyên đi đến bàn ăn.

Thẩm Thận Nguyên được sắp xếp ngồi bên cạnh La Thiếu Thần, nghiêng nghiêng về đối diện là La Học Giai. La Học Giai chỉ để tâm đến La Định Âu, mắt xoay chuyển liên tục, như thể đang tìm kiếm chủ đề để nói.

La Định Âu bảo vú Triệu bưng đĩa tôm chao hành đặt trước mặt Thẩm Thận Nguyên, “Món Lâm Lâm thích ăn nhất đấy, mau bóc cho bé ăn.”

Vú Triệu đeo găng tay, ngồi bên cạnh bóc tôm.

Trong đầu Thẩm Thận Nguyên đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, thăm dò, chọc chọc eo của La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần quay đầu nhìn cậu.

Thẩm Thận Nguyên lấy đĩa chỉ về món cua trước mặt La Học Giai, mặt đầy vẻ chờ đợi nhìn La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần chưa kịp phản ứng lại, La Học Giai đã nhận việc về phần mình, “Để cô bóc cho.”

Thẩm Thận Nguyên lại tiếp tục nỗ lực tìm kiếm món ăn khác phải động tay vào: Hàu nấu tỏi.

Nhưng mắt cậu vừa liếc qua một cái, vú Triệu đã nhanh nhẩu gấp lại còn dùng đũa gỡ nó ra đặt vào đĩa của cậu.

“.....”

Tôm hùm...

Sò...

Gà luộc chặt miếng...

Rau xanh...

.....

Mệt quá đi mất.

Thẩm Thận Nguyên phát hiện tốc độ của mình bắt đầu không bì kịp được sự phối hợp của vú Triệu và La Học Giai, cuối cùng đành chịu thua trận. Cậu cầm đũa lên, đang định cho vào mồm, khóe miệng đột ngột cứng lại.

Tại sao một nửa bàn ăn đều đặt hết trước mặt cậu thế này?

La Định Âu còn rất vui vẻ, “Lâm Lâm cứ ăn uống thoải mái, không đủ ông nội lại bảo bọn họ làm tiếp.”

..... Có thể đóng gói làm đồ ăn đêm không?

Thẩm Thận Nguyên bị làm khó, gặm gặm đũa, sau đó mới trộm liếc qua La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần liếc cậu một cái, Thẩm Thận Nguyên vội vàng cúi đầu.

Một đôi đũa bắt ngờ vươn sang, gấp mắt một đùi gà từ trong bát của cậu. La Thiếu Thần gấp đùi gà đưa cho La Định Âu, “Của Lâm Lâm hiếu kính ông nội.”

La Định Âu cảm động, gật gật đầu với Thẩm Thận Nguyên: “Lâm Lâm hiếu kính ông nội sao? Lâm Lâm ngoan quá.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Trong hai người bọn họ, nhất định có một người IQ thấp. Nếu không phải La Định Âu, nếu không phải La Định Âu cảm thấy cậu là người đó, thì cậu sẽ không thể nào thừa nhận cậu cảm thấy mình là người đó.

Ăn một lúc, Thẩm Thận Nguyên phát hiện đôi đũa đó vẫn cứ đưa qua đưa lại trước mặt mình, hơn nữa rất có quy luật, các loại thịt đều “hiếu kính” hết cho La Định Âu rồi, đồ biển thì La Thiếu Thần tự tiêu thụ, còn lại dành cho cậu chỉ có... rau!

Đúng lúc La Thiếu Thần lại gấp một con tôm đã được lột sạch vỏ lên, Thẩm Thận Nguyên nhanh mắt nhanh tay lấy đũa giữ lại, sau đó khép cầm lại, nhìn lên, ánh mắt nhìn La Thiếu Thần từ dưới lên trên.

Ánh mắt La Thiếu Thần chợt lóe, gấp lấy con tôm từ dưới đũa cậu lên, bón đến bên miệng cậu. (Ồ ồ, tình tứ quá hen! =))~)

Thẩm Thận Nguyên vô thức há miệng, tôm liền bị nhét vào.

.....

La Thiếu Thần lại có thể bón tôm cho cậu?

Mà cậu lại có thể nuốt xuống!

Thẩm Thận Nguyên sửng sốt nhìn lại bát.

....

Í, vừa rồi còn thấy ba con tôm, sao giờ đâu mất rồi?

Cậu quay đầu nhìn La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần đang nhai hết sức ưu nhã.

“.....” Thẩm Thận Nguyên cực kỳ nghiêm túc suy nghĩ xem có nên nhích danh hiệu ma vương thứ hai của La Thiếu Thần lên một chút hay không, dù sao Cao Cần có khắc nghiệt cũng chưa từng khắc nghiệt đến bé sáu tuổi như mình.

Sau khi ăn cơm xong thì ăn điểm tâm.

Thẩm Thận Nguyên muốn một phần bánh pudding dâu, La Thiếu Thần và La Học Giai đều uống cà phê, La Định Âu pha một ấm trà.

La Học Giai quan sát lời nói và thái độ suốt cả buổi, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Cha, dự án khai thác Tinh La Thành, cha đã quyết định chưa?”

La Định Âu nói: “Chị của con làm giám đốc điều hành, nó quyết định.”

La Học Giai vội vàng nói, “Nhưng ý tưởng của dự án là do con đưa ra mà.”

“Công ty là một tay ta dựng lên.” La Định Âu thong thả uống một ngụm trà, “Nhưng rồi sẽ có một ngày hoàn toàn giao lại cho các con, đây gọi là kế thừa và phát huy công việc của người đi trước. Một việc do ai làm không quan trọng, điều quan trọng là, ai làm việc đó tốt nhất.”

“Cha cảm thấy chị làm việc đó tốt hơn con sao?”

La Định Âu không trả lời thẳng, “Gần đây không phải con đang còn bận yêu đương sao? Bao giờ thì đưa nó về đây thế?”

Sắc mặt La Học Giai khê biến, quanh co nói: “Đâu có ạ, con toàn bận việc công ty mà.”

“Vậy thì tốt. Lão Từ nói con trai ông ấy học xong tiến sĩ vừa về nước rồi, muốn đi thăm quan mấy nơi, con tranh thủ mấy ngày, đi cùng nó.”

La Học Giai cúi đầu, không phản đối câu nào.

“Ta và lão Từ là bạn cũ lâu năm, năm đó vốn đầu tư của ta chu chuyển không thuận lợi, đều nhờ cả vào sự giúp đỡ của lão Từ, nếu không ta và con hôm nay không có cơ hội được ngồi ở đây đâu.” La Định Âu nói hết sức sâu xa.

La Học Giai hít một hơi, nói: “Con biết rồi, cha. Con sẽ đi.”

Lúc nào nét mặt La Định Âu mới dịu lại, quay về phía La Thiếu Thần, “Nghe nói gần đây văn phòng của con không thuận lợi lắm? Nếu như mệt rồi, thì đến giúp chú nhé.”

La Thiếu Thần thản nhiên nói: “Tiền của con đủ dùng cho nửa đời còn lại chú ạ.”

La Định Âu nói: “Nếu như con giúp chú, tiền đủ dùng cho hai đời kiếm được chỉ trong nháy mắt.”

La Thiếu Thần đáp: “Con vẫn chưa biết số tài khoản của đời sau, tạm thời không cần đến.”

La Định Âu nói: “Con có thể chuyển lại cho con trai con.”

La Thiếu Thần đáp: “Có rồi nói sau cũng được.”

La Định Âu hỏi: “Con định bao giờ có?”

La Thiếu Thần hỏi: “Lão Từ có hai con trai ạ?”

La Định Âu đáp: “... Ta có thể kiếm con gái cho con.”

“Không cần, đầy trên đường mà.”

“Đầy trên đường nhưng ta chưa thấy con đưa ai về cả.”

“Con mở là văn phòng âm nhạc, không phải văn phòng buôn người.”

La Định Âu đã hơi đau đầu, “Đừng nói linh tinh nữa. Nói nghiêm túc đi, con định về giúp ta hay định tìm bạn gái?”

La Thiếu Thần vỗ vỗ Thẩm Thận Nguyên đang ngủ gà ngủ gật, “Bé có bạn trai chưa?”

Thẩm Thận Nguyên mơ màng hỏi: “Ai cơ?”

“Ta tự tiến cử.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” trong lúc cậu không biết gì, người Trái Đất đã bị người ngoài hành tinh tẩy não rồi sao?

La Thiếu Thần nói với La Định Âu: “Con có bạn gái rồi.”

La Định Âu nói: “Nó còn chưa đến tuổi pháp luật quy định.”

“Con đợi là được.”

“.....” La Định Âu phát hiện mấu chốt thật sự của vấn đề, “Nó là cháu ta!”

La Thiếu Thần sờ sờ cằm, nói: “Thấy chưa, con có bạn gái, chú cũng không nhất định sẽ đồng ý.”

La Định Âu nhìn La Học Giai, phát hiện con gái của mình quả thật rất đáng yêu.

La Học Giai bị lạnh nhạt thụ sủng nhược kinh. (Được bắt ngờ yêu quý mà sợ, không an tâm.)

Để không hành hạ thế hệ tiếp theo, La Định Âu lôi La Thiếu Thần vào thư phòng, tự mình giáo dục lại.

Thẩm Thận Nguyên bò sấp trên sàn ngoài thư phòng nghe lén.

Vú Triệu sợ cậu mệt, mang đến cho cậu một cái ghế đẩu, còn cầm quạt quạt cho cậu.

Thẩm Thận Nguyên nghe một lúc, chán nản cúi đầu.

Vú Triệu đau lòng, hỏi: “Cực cùng, sao thế?”

Thắm Thận Nguyên nói: “Không nghe được.”

Vú Triệu giơ tay gõ cửa, sau đó ở trước mặt La Định Âu và La Thiếu Thần nửa khép nửa mở cửa, “Cực cùng nói bé không nghe được.”

Thắm Thận Nguyên: “.....”

La Định Âu, La Thiếu Thần: “.....”

Ghế đầu nhỏ chuyển thành xô pha, Thắm Thận Nguyên gác hai chân lên, định nghiêm túc nghe chuyện riêng.

La Định Âu nói: “Có thời gian rảnh đến ngồi chơi nhé.”

La Thiếu Thần đáp: “Vâng.”

“Không còn sớm nữa, về sớm một chút đi.”

“Vâng. Chúc chú ngủ ngon.”

Thắm Thận Nguyên: “.....” Đây không phải là kịch bản mà cậu tưởng tượng ra nha! Tranh cãi kịch liệt đâu? Cuộc điện thoại đang dở đâu? Những tin đồn xưa cũ đâu? Chuyện bí mật không thể để ai biết của hào môn thế gia đâu?đâu? ... đâu đâu?

Cho đến tận lúc La Thiếu Thần xuống lầu đi mất, Thắm Thận Nguyên vẫn chưa hồi thần.

La Định Âu cầm một con búp bê treu cậu, “Lâm Lâm, thích búp bê không?”

“Ông nội thích được thì con thích.”

“... Ông nội rất thích nha, tặng cho Lâm Lâm có được không?” La Định Âu ấn búp bê vào người cậu.

Thắm Thận Nguyên kiên định đẩy ra, “Ông nội thích thì cho ông nội đấy.”

La Định Âu: “.....”

“Ông nội, con có thể chơi cùng Tiểu Tiểu thúc thúc không?”

“Có thể chứ.” La Định Âu nói, “Đợi lần sau chú...”

“Con đi tìm chú.” Thắm Thận Nguyên nhấc chân chạy mất.

“.....” La Định Âu nhìn nhìn búp bê, lại nhìn nhìn vú Triệu, trong lòng bất chợt nảy sinh một sự lo lắng vô cùng lớn, “Không phải là Lâm Lâm cho những lời nói đùa của La Thiếu Thần là thật đấy chứ?”

Vú Triệu lắc đầu đáp: “Cực cùng không đời nào để mắt đến đàn ông lớn tuổi đâu.”

La Định Âu: “...”

Thắm Thận Nguyên chạy ra khỏi cửa lớn, liền nhìn thấy xe của La Thiếu Thần đang chậm chậm đi ra khỏi gara, lái về phía cổng.

“La Thiếu!” Cậu dùng hết sức hét lên một câu, bắt đầu nhấc chân đuổi theo.

Mặc dù xe không nhanh lắm, nhưng đôi chân nhỏ bé của cậu lại càng chậm hơn.

Thắm Thận Nguyên từ trước đến nay chưa từng nghĩ bản thân lại nhỏ bé đến thế, nhỏ bé đến mức không lọt được vào kính chiếu hậu của xe.

“Chú...” Chân cậu vấp một cái, cả người ngã nhào xuống hôn đất, đau đến mức mặt mũi nhăn hết vào. Cũng may, cũng may La Lâm Lâm mới sáu tuổi, nếu không ngã một cái đau điếng như vậy, nhất định sẽ khiến cô bé ngã thành màn hình phẳng luôn. Trong lúc thân thể phải chịu nỗi đau vô hạn, trong đầu của Thắm Thận Nguyên lại lớn vồn một suy nghĩ kỳ quặc, chẳng liên quan gì như vậy.

Một đôi giày xuất hiện trước mặt cậu, cậu được dìu đứng lên.

La Thiệu Thần nhìn cậu, trong mắt mang theo một tia hiếu kỳ, “Chuyện gì thế?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Con muốn đi với chú.”

Trong lòng La Thiệu Thần cũng nảy lên một sự hoài nghi giống hệt La Định Âu, có điều anh ta rất bình tĩnh, “Tại sao?”

“.....” Chết toi! Chạy vội quá quên mất tiêu tìm cơ cho hợp lý mất rồi. Thẩm Thận Nguyên nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: “Chú đoán thử xem.”

“Chú đưa con về.” Anh ta vươn tay ra bế cậu lên.

Thẩm Thận Nguyên nhìn tai anh ta, do dự không biết có nên nói ra thân phận thật sự của mình hay không. La Thiệu Thần xuất thân bất phàm, năng lực hơn người, tâm lý cực tốt, lại có quan hệ chú cháu với La Lâm Lâm, nói không chừng chắc sẽ giúp cậu trở về thân thể của mình. Nhưng cậu lại nghĩ đến một loại khả năng khác, La Lâm Lâm là cháu gái của anh ta, hiện giờ sống chết không rõ, tung tích không rõ ràng, chẳng may có bất trắc gì, mình có thể nào bị xem như yêu ma quỷ quái mà bị diệt trừ hay không?

Cậu nhớ lại biểu cảm lạnh lùng của La Thiệu cách tám kính thủy tinh lúc mình ghi âm ca khúc, chợt rung mình, không nói được một lời nào.

7. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 7: Sang Tay (thượng)

Dịch: Phong Bụi

Có chuyện, có chuyện, bị chuyển nhượng.

La Thiệu Thần bế cậu lên lầu, “Con ở phòng nào?”

“... Quên rồi.” Thẩm Thận Nguyên thấy La Thiệu Thần hồ nghi nhìn mình, lập tức ủy khuất trề môi. Cậu thực sự quên mất rồi! Lắm cửa như vậy, mới đến có một lần ai mà nhớ được?

Vừa hay vú Triệu từ thư phòng đi ra, vội vàng giơ tay định đón lấy Thẩm Thận Nguyên, “Cục cưng, có phải buồn ngủ rồi không?”

Thẩm Thận Nguyên sống chết nắm chặt lấy cúc áo của La Thiệu Thần.

Vú Triệu nghi hoặc nhìn La Thiệu Thần.

La Thiệu Thần gửi trả người lại cho vú Triệu, sau đó cúi đầu nhìn xuống cánh tay múp múp vẫn cố sống cố chết nắm chặt lấy cúc áo, không chịu thả ra.

Không buông, nhất định không buông! Thẩm Thận Nguyên dốc hết sức lực non nớt của mình.

La Thiệu Thần nghiêng người, trước tiên rút một cánh tay ra khỏi ống tay áo, lại rút cánh tay còn lại ra khỏi ống tay áo kia, sau đó lấy cái kẹp danh thiếp trong túi áo ra, đặt áo khoác lên vai Thẩm Thận Nguyên và vú Triệu, tiêu sái xoay người.

“.....” Thẩm Thận Nguyên nắm lấy cái cúc áo, ngây người nhìn anh ta biến mất khỏi tầm mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, anh ta đi mất rồi, cứ như vậy mà đi mất rồi, hơn nữa thậm chí cho dù phải cởi áo cũng phải đi...

Cởi sạch rồi hăng chạy a!

Thẩm Thận Nguyên định vắt áo xuống, liền nghe thấy vú Triệu cảm khái nói: “Tiên sinh Tiểu Tiểu La thật tuyệt vời, con thích cúc áo, cậu ấy liền đưa cả chiếc áo cho con nè.”

“.....” Tiểu Tiểu La? Cái biệt hiệu này là ai đặt vậy? Anh ta có chỗ nào giống cầu thủ đá bóng chứ? Chẳng có chút khoa học nào cả.

Vú Triệu hỏi: “Cục cưng rất thích Tiểu Tiểu thúc thúc phải không?”

“.....” Tiểu Tiểu thúc thúc? Thắm Thận Nguyên da gà da vịt nổi đầy người, cảm thấy Tiểu Tiểu La tiên sinh còn tốt chán.

La Học Giai từ lầu ba đi xuống, nhìn thấy bọn họ định chào hỏi một chút, liền nghe thấy giọng nói âm trầm của La Định Âu từ trong thư phòng truyền ra. “Đã muộn như thế này, còn định đi đâu?”

La Học Giai nói: “Gặp khách hàng ạ.”

La Định Âu mở cửa đi ra, hơi nghiêng người, nói: “Cấp dưới con không có ai sao? Muộn thế này rồi, con gái còn độc thân không nên ra ngoài, tìm người khác đi hộ đi.”

La Học Giai ủy khuất chu môi, “Nếu như là chị, cha sẽ chẳng nói như thế.”

“Nó kết hôn rồi.”

“Lưu manh trộm cắp chẳng ai xem giấy chứng nhận kết hôn!” La Học Giai bùng nổ rồi.

La Định Âu nói: “Rất khó nói, dạo này lừa tiền lừa sắc lừa tình quá nhiều, con hãy còn trẻ.”

“Người kết hôn rồi cũng có thể bị lừa tiền lừa tình như thế mà thôi!”

La Định Âu điềm nhiên nói: “Ta chưa từng bị lừa.”

“.....” La Học Giai cắn môi nói, “Con cũng chưa từng.”

“Chúng ta nói chuyện đi.” La Định Âu quay người, đi vào thư phòng.

Thắm Thận Nguyên hưng phấn. Lần này nhất định sẽ hét vào mặt, cậu cá nhất định sẽ! Cậu giẫy khỏi người vú Triệu đi xuống, chưa đi vào cửa, đã nghe thấy La Định Âu nói: “Lâm Lâm đến lúc đi ngủ rồi.”

.....

Tôi không đi đó.

Tôi muốn hóng chuyện.

Tôi muốn ngồi ở ghế khách quý xem kịch hay.

Ánh mắt của Thắm Thận Nguyên bíp bíp nhấp nháy với vú Triệu.

Vú Triệu vui mừng hôn lên cái mặt bầu bĩnh của cậu, sau đó bế cậu lên tầng, “Cục cưng ngoan, uống sữa xong rồi ngủ sớm nhé.”

Thắm Thận Nguyên: “.....” Sóng điện não của cậu sao lại có thể kém hơn tín hiệu liên lạc được cơ chứ!

Trước kia cho chó ăn thường dùng chuông rung, thời gian dài, cứ mỗi lần rung chuông, chó liền biết đã đến giờ ăn, sẽ tự động chạy đến. Trước khi ngủ uống một cốc sữa, thời gian dài, buổi tối cứ mỗi lần uống sữa là lại muốn ngủ.

Thắm Thận Nguyên nằm trên giường, mơ mơ hồ hồ nghĩ, trước kia vú Triệu nhất định đã từng là một tay nuôi chó lão luyện.

Ngủ sớm, dậy sớm, mười tiếng vừa đủ.

Thắm Thận Nguyên rửa mặt xong, định ra vườn đi dạo buổi sáng. Từ sau khi bị thu nhỏ, thói quen sinh hoạt của cậu dần càng lúc càng gần với La Lâm Lâm, cậu cực kỳ lo lắng, về lâu về dài, Thắm Thận Nguyên sẽ bị La Lâm Lâm hóa, để tăng cảm giác tồn tại của mình, cậu quyết định duy trì một phần thói quen sống của Thắm Thận Nguyên, ví dụ như, tập thể dục buổi sáng.

Cậu xuống lầu, đang định ra ngoài, liền nhìn thấy vú Triệu và La Định Âu mặt đầy vẻ mệt mỏi đi từ ngoài vào.

“Cục cưng, con dậy rồi à?” vú Triệu khom lưng xoa xoa mặt cậu, “Vú sẽ làm bữa sáng cho con ngay.”

Ánh mắt Thắm Thận Nguyên hồ nghi quét qua quét lại giữa La Định Âu và vú Triệu.

Về mệt mỏi của La Định Âu trong chốc lát liền biến mất, sinh ra cảm giác ra khỏi cửa gặp phải paparazzi dòm ngó. Ông ta nhìn khuôn mặt búng ra sữa của Thẩm Thận Nguyên, cười khổ lắc đầu, cảm thấy mình bị lật qua lật lại đến nỗi có chút nghi thần nghi quỷ, “Lâm Lâm theo vú nuôi vào phòng khách nhé, ông nội lên phòng nghỉ ngơi một lát.”

Thẩm Thận Nguyên nhường mấy bước, sau khi đưa mắt tiễn ông ta lên lầu, mới kéo tay vú Triệu hỏi: “Ông nội không ngoan, đi chơi rồi.”

Vú Triệu nói: “Không phải ông nội đi chơi đâu, mà là đi giải quyết công chuyện.”

Nhà họ La có chuyện sao?

Thẩm Thận Nguyên trong lòng kinh ngạc. Với địa vị hiện giờ của La Định Âu, có thể bắt ông ta nửa đêm canh ba tự thân xuất mã đi giải quyết chắc chắn phải là chuyện lớn. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy nhỉ?

Câu hỏi này đến tận lúc ăn bữa sáng cậu vẫn còn nghĩ ngợi.

Vú Triệu giành lấy cốc sữa đặc trước khi cậu uống, “Cục cưng sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Ông nội không vui.”

Vú Triệu mắt chợt đỏ lên, rưng rưng, vươn tay ôm lấy cậu, ôm vào lòng, vỗ khe khẽ: “Cục cưng ngoan quá.”

.....

Hiện giờ không phải là lúc diễn vở gia đình ấm áp, xin hãy tiết lộ thông tin mau!

Thẩm Thận Nguyên nhìn lên, đôi mắt tròn xoe chuyển động không ngừng, thế nhưng nhìn qua nhìn lại cũng vẫn chỉ thấy cái cằm của vú Triệu.

Vú Triệu ôm một lúc mới thả cậu ra, đợi cậu ăn xong bữa, đến tận lúc đưa cậu vào một gian phòng chất đống đồ chơi.

.....

Cậu không phải là sáu tuổi thật đâu nha!

Thẩm Thận Nguyên trượt từ cầu trượt xuống, quay người lại bò lên, tiếp tục trượt xuống (=)~ Bạn thật biết hy sinh vì nghệ thuật!

Nếu như nói thân thể thu nhỏ lại có cái lợi, thì một trong số đó nhất định là... cầu trượt trở nên dài ra.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng xe hơi và tiếng đóng cổng.

Thẩm Thận Nguyên lập tức chạy đến ban công, trèo lên lan can nhìn xuống.

Trên xe có hai người đi xuống, một nam một nữ, mặt nghiêm nghị, đi vào nhà. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, xe họ ngồi là xe cảnh sát.

Lòng hiếu kỳ của Thẩm Thận Nguyên bị đẩy lên đến cực điểm. Cậu lén lút mở cửa phòng ra, dán người vào bờ tường, nhón gót, đi ra ngoài, vừa đi đến đầu cầu thang, liền nghe thấy La Định Âu nói: “Việc này có liên quan gì đến Học Giai? Tối hôm qua nó ở nhà suốt, một bước cũng không ra ngoài!”

“Chúng tôi nghe nói La tiểu thư và Mục tiên sinh là bạn bè, cho nên chính thức đến hỏi một chút.”

“Nhà chúng tôi và nhà họ Mục có quan hệ làm ăn với nhau, quen biết cũng không phải chuyện lạ. Các anh định hỏi hết lượt tất cả bạn bè có quan hệ làm ăn lâu năm với nhà họ Mục sao?”

“Chỉ cần có ích cho việc điều tra án, chúng tôi không ngại làm như vậy.”

Khẩu khí của La Định Âu hơi mềm xuống, “Gọi Học Giai xuống đây.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức chạy về phòng, qua một lúc, liền nhìn thấy La Học Giai đi xuống cùng vú Triệu. Cậu lại bò ra đầu cầu thang, tiếp tục nghe lỏm.

Lần này bọn họ đứng hơi xa một chút, cậu nghe không được rõ ràng lắm, chỉ thấy được vẻ mặt của La Học Giai đột nhiên trở nên rất khó coi, tinh thần có chút hoảng hốt, rất nhiều lần La Định Âu phải tiếp lời, nói đỡ giúp cô. Hai cảnh sát có vẻ bất mãn, nhưng cũng không thể làm gì được.

Không lâu sau, La Định Âu liền bảo vú Triệu tiễn chân họ đi.

Thẩm Thận Nguyên còn đang đoán già đoán non xem chuyện gì đã xảy ra, vừa ngược lên đã chạm phải ánh mắt của La Định Âu. Trong lòng cậu sợ hãi, thầm nói: La Định Âu có thể dừng nghiệp từ hai bàn tay trắng, đứng vững vàng trên thương trường, nhân quang và khả năng quan sát không cần phải nói cũng biết, nếu như mình lộ ra quá nhiều sơ hở, nhất định sẽ bị ông ta nhìn ra.

Cậu nhìn La Định Âu bước từng bước lại gần, tim bỗng chốc như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Lâm Lâm có phải rất thích Tiểu Tiểu thúc thúc không?” La Định Âu bất chợt hỏi một câu cực kỳ khó hiểu.

Thẩm Thận Nguyên không hiểu ông ta có ý gì, chỉ biết giả ngu hỏi: “Thích ông nội?”

Về mặt La Định Âu rất cực cũng khẽ mỉm cười, ôm lấy cậu trong lòng, nói: “Ông nội cũng thích Lâm Lâm. Có điều Tiểu Tiểu thúc thúc ở một mình, rất vất vả rất cô đơn, cho nên, ông nội muốn Lâm Lâm đến ở cùng với chú, có được không?”

Được chứ! Được đến không thể được hơn được nữa! Ha ha ha ha... Trời trao cho ta cơ hội cực tốt rồi!

Thẩm Thận Nguyên vươn tay ôm ngược lại La Định Âu, diễn tiếp một sự đồng ý trong thâm lặng, không nói mà có thể thể hiện tất cả.

“Lâm Lâm nếu như ở đó không quen, ông liền cho vú Triệu đón con về, lúc nào cũng được.” La Định Âu có chút không nỡ, bổ sung thêm một câu.

Một ngọn núi dựa dẫm to thật là to!

Thẩm Thận Nguyên nhớ lại những hành động tàn ác năm đó của La Thiếu Thần, trong lòng bỗng chốc có một khoái cảm thoát khỏi áp lực đã đè nặng bấy lâu!

Phong cách làm việc như sét đánh không kịp bưng tai của vú Triệu Thẩm Thận Nguyên đã được nhìn qua rất nhiều lần rồi, lần này cũng không ngoại lệ. La Định Âu nói thế này thế nọ một lượt, vú Triệu lập tức chỉ bằng một cuộc điện thoại đóng đinh La Thiếu Thần, sau đó lên lầu giúp cậu thu xếp quần áo.

Đợi đến lúc La Thiếu Thần chạy xe đến, Thẩm Thận Nguyên cả người và hành lý đã ở vào trạng thái đóng gói sẵn sàng chờ người đến vác đi.

8. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 8: Sang Tay (trung)

Dịch: Phong Bụi

Không tốt, không được, không thể được.

La Thiếu Thần lên lầu thì thầm với La Định Âu một lúc, lại xuống lầu to nhỏ với vú Triệu một lượt, cuối cùng mới đến đón cậu.

Thẩm Thận Nguyên đẩy hai cái rương hành lý màu hồng phần to dùng của mình cho La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần mỗi tay xách một cái, trên vai còn khoác tấm áo khoác vú Triệu trả lại cho anh ta.

Rất tốt, đã bắt đầu từ công việc làm khổ sai rồi. Thẩm Thận Nguyên cực kỳ hài lòng với tình hình hiện tại.

Lên xe, Thẩm Thận Nguyên đỡ người ra, không động đậy, chờ La Thiếu Thần thắt dây an toàn hộ mình, mới hài lòng rung rung đùi. (Sặc, quá mất hình tượng =))~)

“Con gái không được rung đùi.” La Thiếu Thần liếc mắt một cái.

Sự đắc ý của Thẩm Thận Nguyên bị dập tắt, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn.

La Thiếu Thần đưa áo khoác cho cậu, “Đắp lên mặt.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây là dải ngộ đặc biệt dành cho phạm nhân khi bị bắt phải không? Cậu có cái điểm phúc đó sao? (Ồi, lộn ngược =))~)

La Thiếu Thần thấy cậu đơ ra không cử động, chủ động đắp áo khoác lên đầu cậu, còn hỏi một câu, “Có thở được không?”

.....

Quần áo mình mua có bị thủng hay không còn phải nhờ cậu xác minh hộ sao?

Thẩm Thận Nguyên thô lỗ đáp, “Không.”

La Thiếu Thần nhích nhích cái áo một chút, sau đó cuộn ống tay áo lên, để mũi của Thẩm Thận Nguyên vừa đúng với ống tay áo, “Thở được chưa?”

“.....” Thẩm Thận Nguyên vẫn giả vờ ngây thơ, hỏi: “Đây là trò chơi gì vậy?”

La Thiếu Thần đáp: “Chơi trốn tìm.”

Thẩm Thận Nguyên cười rộ lên, “Tiểu Tiểu thúc thúc lợi hại thật đó! Thêm một cái áo là không nhìn thấy con nữa rồi.”

La Thiếu Thần tâm hồn bay tạt đâu đâu, không tập trung “Ủm” một tiếng.

Xe chậm chậm chạy đi.

Thẩm Thận Nguyên nhích nhích ống tay áo lên trên một chút, đôi mắt lảo liên nhìn ra bên ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, đèn flash chớp nháy không ngừng, vô số cái đầu xuất hiện ở hai bên ngoài cửa kính ô tô.

Tình cảnh này Thẩm Thận Nguyên đã nhìn thấy quá nhiều lần rồi, vì vậy cậu không hề hoảng hốt, hơn nữa lại còn rất nghe lời, cúi đầu vào bên trong áo, đến tận lúc xe gia tốc.

La Thiếu Thần kéo áo từ trên mặt cậu xuống.

Thẩm Thận Nguyên đẩy về phía muộn.

La Thiếu Thần ở trong một tòa chung cư cao cấp, bảo vệ ở dưới canh phòng rất nghiêm ngặt, tuy rằng cũng có ký giả theo dõi, nhưng xe của anh ta vừa đến gần, bảo vệ đã chủ động cản đám ký giả lại. Anh cho xe vào gara, mang Thẩm Thận Nguyên lên lầu.

Thẩm Thận Nguyên vẫn tiếp tục phiên muộn, đến tận lúc vào phòng, vẫn cứ nhăn mặt.

La Thiếu Thần đưa cậu vào phòng ngủ chính, “Mấy hôm tới đây con sẽ ngủ ở phòng này.”

Thẩm Thận Nguyên lắc lắc đầu.

“Sao thế?”

“Quá đáng sợ ạ.”

La Thiếu Thần không hiểu. Trong phòng của anh cũng không có trang trí mấy thứ như đầu lâu xương chéo này nọ.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không có màu hồng.”

La Thiếu Thần bỏ hết đồ vật ở hai bên tủ đầu giường xuống, đặt hai cái rương màu hồng của cậu lên, “Có rồi đây.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên chỉ bức tranh trên tường.

Đó là một bức tranh trừu tượng, màu sắc thâm trầm lại u ám, quả thực khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

La Thiếu Thần đỡ tranh xuống, đặt ở bên ngoài phòng.

Nếu như cậu nói cậu sợ La Thiếu Thần, không biết La Thiếu Thần có chủ động đánh chết mình không nhỉ, sau đó thì thể tự động đi ra. Thắm Thận Nguyên nhìn theo bóng lưng đang sắp xếp đồ đạc của La Thiếu Thần, thầm mơ mộng, nhưng rốt cuộc vẫn không có dũng khí nghiệm chứng.

Đến giờ cơm trưa, Thắm Thận Nguyên cực kỳ kinh hãi nhìn La Thiếu Thần tự mình đeo tạp dề, cầm chảo bận rộn ở trong nhà bếp.

Mặc dù La Thiếu Thần bề ngoài lạnh lùng vô tình, nội tâm cũng lạnh lùng vô tình, nhưng đến tuổi này rồi, vào bếp nấu vài món cũng coi là phù hợp với quy luật phát triển khoa học. Thắm Thận Nguyên cảm thấy bản thân vốn không nên có bất cứ thành kiến gì, thế nhưng động tĩnh trong nhà bếp thật giống như một ca khúc cuộc chiến xoong chảo bát nĩa, không chỉ rất có tiết tấu, lại có cả cao thấp trầm bổng, mà La Thiếu Thần chính là một nhà chỉ huy chỉ quan tâm đến cao trào của bản thân mà mặc kệ đồ ăn sống chết ra sao... Cậu thật sự rất lo lắng, rằng chốc nữa đồ ăn được bưng lên sẽ bốn mắt nhìn nhau với cậu, nhìn nhau mà không nói được lời nào. (Thề thắm __ __!!)

La Thiếu Thần vật lộn bao lâu, Thắm Thận Nguyên liền nằm sấp trên sofa nhìn bấy lâu. Đến tận sau khi thùng rác vang lên hai tiếng thụp thụp, cái mùi kỳ lạ bị máy hút khói liều mạng xua tan, cậu mới nhìn thấy La Thiếu Thần mặt không chút biểu cảm đi ra, duỗi ống tay áo xuống, cầm lấy áo khoác nói: “Chúng ta ra ngoài ăn.”

Thắm Thận Nguyên mở to đôi mắt hiếu kỳ ngây thơ, hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thúc làm gì trong nhà bếp thế ạ?”

“Dọn dẹp.” Có lẽ đối với La Thiếu Thần, lừa gạt trẻ con không được coi là lừa gạt, mà chỉ là thao tác có quy luật, không hề có một chút biểu hiện chột dạ đỏ mặt tía tai nào.

Thắm Thận Nguyên nhìn nhà bếp hỗn loạn một đồng, chột như ngơ ra, gật đầu nói: “Nhà bếp đúng là không giống như lúc đầu nữa ha.”

La Thiếu Thần lấy từ trong phòng ngủ ra một cái áo khoác tay bông màu hồng và một khẩu trang y tế, “Đi thôi.”

Thắm Thận Nguyên chau mày nói: “Giống như bị tổng đi cách ly í.”

La Thiếu Thần nhướn mày, “Cái gì?”

Nhân thần Thắm Thận Nguyên trong nháy mắt thuần khiết vô tội, hoàn mỹ không dấu vết, “Con muốn ăn tôm hùm.”

“Không tốt.”

.....

Không tốt?

Anh ta lại có thể nói một câu không dễ dàng như thế với một đứa cháu gái sáu tuổi của mình!

Thắm Thận Nguyên bị shock đến choáng váng cả người. La Thiếu Thần nhất định là một người ủng hộ tích cực bình đẳng nam nữ, hơn nữa còn chí công vô tư, họ hàng cũng không nể nang, nam nữ lão ấu thân sơ đều thực hiện đối đãi không phân biệt... Tổng kết một câu: Không có nhân tính nha!

Có lẽ là bởi vì ánh mắt của cậu quá mức phức tạp, quá mức kinh hoàng, khiến cho La Thiếu Thần đang thay giày cảm giác thấy có hơi chút khó ở, mới cực kỳ hiếm có giải thích với đứa bé gái sáu tuổi: “Gần đây không có nhà hàng tôm hùm.”

“.....” Nói sớm có phải tốt hơn không? Thắm Thận Nguyên cúi đầu tìm giày.

Bình an vô sự đi xuống lầu.

Thắm Thận Nguyên đang định thông thả tham quan phong cảnh ở gần đây, đầu lại bị một tấm áo chụp lên, sau đó bị bế lên.

“.....” Rõ ràng là La Thiếu chưa từng nghĩ xem, cháu gái của anh ta có mắc chứng sợ nơi tối tăm chật hẹp hay không.

Thẩm Thận Nguyên nảy ra ý nghịch ngợm, lén nhếch một góc áo lên, sau đó chỉ về một hướng, khe khẽ nói: “Tiểu Tiểu thúc thúc, đằng kia có người cứ nhìn chằm chằm chúng ta, có phải ông ta phát hiện ra chúng ta rồi không?”

“Đừng nhìn, sẽ bị ăn mất đấy.”

“... Ông ta ăn thịt người được ư?” Xin lỗi nha, bảo vệ đại ca, hôm nay mới biết, ngoài trừ đứng gác, tuần tra, bảo vệ ra, ông anh còn có thêm cả kỹ năng ăn thịt người, kỹ thuật thật toàn diện ha.

“Được.”

“Ông ta ăn mất con thì phải làm sao?”

“Chương chết hẳn chứ sao nữa.”

“.....” Dùng cách này để giáo dục đứa cháu sáu tuổi của anh thật sự ổn sao? Thẩm Thận Nguyên rốt cục hiểu ra tại sao mình lại biến thành La Lâm Lâm, thì ra là để cứu giúp cô bé khỏi bàn tay độc ác của đại ma vương công kích không phân biệt La Thiếu Thần! Trong chốc lát, trách nhiệm thật nặng nề, áp lực thật lớn. Dưới nanh vuốt của con sói mang số hiệu La Thiếu này bản thân có thể sống sót được hay không vẫn là một dấu hỏi rất lớn.

Cuối cùng cũng đến được phòng ăn, Thẩm Thận Nguyên cuối cùng cũng được thấy lại ánh sáng, mùi vị thức ăn bình thường trong tiệm khiến cho cậu cảm thấy như được sống lại.

La Thiếu Thần gọi ba nồi cháo to: đồ biển, gà đất và tôm hùm.

Thẩm Thận Nguyên vừa mò những miếng tôm hùm thịt nát xương tan trong biển cháo mênh mông, vừa rửa thầm trong bụng: La Thiếu không phải muốn làm chương chết yêu quái ăn thịt người, mà là muốn chương chết người cho yêu quái ăn thịt...

Trong lúc ăn cơm, La Thiếu Thần nhận được một cuộc điện thoại.

Hệ thống hóng hớt của Thẩm Thận Nguyên đồng loạt khởi động, hai tai dựng lên thật cao. Nếu như không phải hai người ngồi đối diện nhau, cậu đã hận không thể dán tai vào nghe, thế nhưng tin tức thu thập được lại chẳng có gì đáng nói, tổng hợp lại có thể phân làm ba loại:

Một chữ: Ừm, được.

Hai chữ: Biết rồi.

Ba chữ: Không sao cả.

.....

Cái gì được? Biết cái gì? Cái gì không sao cả?

Anh biết nhưng tôi chưa biết nha.

Thẩm Thận Nguyên gặm gặm thìa, u oán nhìn La Thiếu Thần cúp điện thoại.

“Tôm hùm ăn hết rồi à?” La Thiếu Thần cầm một cái bát không lên, múc cho cậu một bát cháo nấu đồ biển, “Tiếp tục đi.”

“.....” Đang cho heo ăn phải không?

La Thiếu Thần nói: “Ăn ít cháo đi, đừng kén ăn.”

“.....” Đúng là đang cho heo ăn.

Thẩm Thận Nguyên múc thìa cháo cho vào miệng, lấy lưỡi chạm rãi liếm.

“Còn muốn ăn gì nữa?” La Thiếu Thần hỏi.

“.....” Đừng có cho heo ăn nữa!

Thẩm Thận Nguyên bỏ thìa xuống, quyết định chủ động xuất kích, chuyển chủ đề từ chữ “ăn” sang một chủ đề khác, “Tiểu Tiểu thúc thúc có phải quen biết rất nhiều ngôi sao không?”

La Thiếu Thần mặt không đổi sắc đáp: “Không phải.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Ngôi sao bản tôn vẫn còn ngồi ngay đây đây nha! Nói dối mà không sợ cắn phải lưỡi! Khinh bỉ, khinh bỉ, khinh bỉ....

La Thiếu Thần nói: “Không phải rất nhiều, chỉ là một ít thôi.”

Thẩm Thận Nguyên đã hơi xuôi, nở một nụ cười ngây thơ vô số tội, hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thúc quen biết ai thế?”

“Thẩm Thận Nguyên...”

Thẩm Thận Nguyên tim chợt thót một cái, hai má hơi hơi nóng lên. Cậu thế nào cũng không ngờ được người La Thiếu Thần nhắc đến đầu tiên lại là mình, cần phải biết rằng ngôi sao, người nổi tiếng từng hợp tác với La Thiếu Thần rất nhiều, có đóng góp to lớn cho nền âm nhạc cũng nhiều không kể xiết, dù thế nào thì mình đừng hòng xếp đầu tiên. Xem ra cậu đã trách nhầm La Thiếu rồi, thì ra vị trí của mình trong lòng La Thiếu lại cao như vậy.

“Loại như thế.” La Thiếu Thần chậm rì rì nói xong câu.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cái gì gọi là loại như Thẩm Thận Nguyên? Cậu sáng lập nên chủng loài mới của loài người sao?

La Thiếu Thần bất ngờ vươn tay ra.

Thẩm Thận Nguyên vô thức tránh né... không tránh được, La Thiếu Thần dùng khăn ăn lau lau vết cháo vương trên mép cậu.

“Cám ơn.” Thẩm Thận Nguyên mím môi, thân thể khẽ nghiêng về phía trước, ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ kỳ vọng nhìn anh ta, “Con rất thích Thẩm Thận Nguyên! Có thể mang con đến gặp anh ta được không?”

“Không được.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tại sao các câu trả lời của La Thiếu bao giờ cũng thích “không” ở đầu! Dùng “được” (hảo) rất khó sao?

La Thiếu Thần thấy cậu nhăn nhó cả mặt, bổ sung nói: “Hình như cậu ta dạo này rất bận.”

Chữ “hảo” ở đầu câu cũng chưa chắc đã là tin tức tốt. (Từ “hình như” trong tiếng Trung có chữ hảo ở đầu ^_^ Khó mà dịch cho đúng được.)

Thẩm Thận Nguyên đẩy bát cháo ra, nắm lấy cốc sinh tố ngô, hút một ngụm thật dài, cảm thấy như nộ hỏa cuộn cuộn trong ngực được dập tắt đi khá nhiều, mới hỏi: “Tiểu Tiểu thúc thúc có quen Kiều Dĩ Hàng không?”

“Quen, cậu ta cũng không rảnh.”

“Phong Á Luân thì sao?” Suýt nữa thì quên mất đại sư huynh! Thẩm Thận Nguyên cảm thấy cuộc sống như đang nhem lên tia hy vọng mới.

“Không rảnh.”

“... Có ai Tiểu Tiểu thúc thúc quen mà gần đây rảnh rồi không?” Thẩm Thận Nguyên cảm hận nhay cảm cái ống hút.

La Thiếu Thần rất nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Lang Nam.”

Sói Đực? (Cũng đọc giống với Lang Nam)

Giới Showbiz từ lúc nào có một nhân vật cá tính như thế vậy?

Thân là tổ trưởng tổ hóng hớt của Showbiz, Thẩm Thận Nguyên, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, bởi vì cậu lại chưa từng nghe qua cái tên này. “Anh ta là ai vậy ạ? Ngôi sao điện ảnh ạ?”

La Thiều Thần đáp: “Trợ lý của chú.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Ăn xong bữa trưa về, Thẩm Thận Nguyên theo La Thiều Thần về chung cư.

“Tiểu Tiểu thúc thúc không phải đi làm sao?” Cậu nắm lấy gấu áo của La Thiều Thần, không cho anh ta cởi giày.

La Thiều Thần đáp: “Không cần.”

“Vì sao?”

La Thiều Thần giúp cậu cởi giày, sau đó nhét cậu ngồi vào sô pha, dùng áo đắp lên người cậu, nói: “Ngủ đi.”

“Bây giờ mới là ban ngày.” Thẩm Thận Nguyên giầy giụa từ trong áo chui ra.

“Ngủ trưa.”

“Con không buồn ngủ.”

La Thiều Thần vào bếp lấy một cốc sữa tươi ra.

Thẩm Thận Nguyên nhìn cái cốc, chu chu môi, nói: “Con thực sự không buồn ngủ.”

.....

Sự thật chứng minh, tuy rằng vú Triệu không ở bên cạnh, nhưng phản xạ “uống sữa liền buồn ngủ” đã được rèn luyện từ trước vẫn còn tồn tại.

Ngủ hai tiếng, thêm tối qua ngủ mười tiếng, cuộc sống của cậu đã có một nửa là nhắm mắt mà trải qua rồi.

Thẩm Thận Nguyên đứng trên ghế đẩu đánh răng xong, vừa định mở cửa phòng ngủ liền nghe thấy một giọng nói xa lạ: “Thật sự phải làm đĩa hát mới của Lục Vạn Bằng sao? Hai đĩa hát trước của cậu ta đều không tiêu thụ hết.”

“Ừm.”

Lục Vạn Bằng?

Thẩm Thận Nguyên nghe thấy cái tên này liền không bình tĩnh được nữa.

Lang Nam nhìn thấy một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn mặc váy ngủ liền màu hồng phấn từ phòng ngủ của thượng cấp của mình chạy ra cũng không thể bình tĩnh được, “La Thiều... Đứa bé này là anh sinh hay anh nuôi vậy?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

La Thiều Thần đáp: “Là nhân bản vô tính của tôi đó.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam nói: “Nhưng mà anh và nó đâu có giống nhau?”

La Thiều Thần đáp: “Phẫu thuật thẩm mỹ rồi.”

Lang Nam đối với thái độ giấu giếm của thượng cấp cũng không lấy làm ngạc nhiên, vẫy vẫy tay với Thẩm Thận Nguyên, nói: “Bé xinh, lại đây với anh nào.”

Thẩm Thận Nguyên ngẩng mặt lên, ngây thơ nhìn anh ta, nói: “Bác ơi, bác mang anh đến chưa? Ở đâu thế?”

Bác á?

Lang Nam trợn trừng mắt, quay đầu hỏi La Thiều Thần, “Bây giờ tôi khẳng định nó là anh nhân bản vô tính mà ra.”

Thẩm Thận Nguyên trèo lên sô pha, nỗ lực ngھn cổ nhòm tập tài liệu trong tay La Thiếu Thần.

Sự chú ý của Lang Nam quay lại với tập tài liệu, “La Thiếu, Lục Vạn Bằng đã trượt dốc rồi, fan cổ định cũng không nhiều, đĩa nhạc của cậu ta làm không được đâu.”

La Thiếu Thần đáp: “Đây là vấn đề mà Trương Phục Mãn phải suy nghĩ.”

Lang Nam nói: “Trương Tri không phải đã mời anh quay về làm đĩa nhạc mới cho Đại Kiều rồi sao? Làm đĩa cho Đại Kiều tốt biết bao nhiêu, tiền kiếm được cũng ổn định. Hiện giờ giới âm nhạc cũng không phát đạt lắm, ca sĩ có thể bán chạy đĩa càng lúc càng ít rồi.”

Liên tiếp nghe thấy tên hai vị cứu tinh, tinh thần của Thẩm Thận Nguyên lập tức cực kỳ tập trung, mắt tròn xoe nhìn La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần lúc đầu còn định nói gì, nhìn thấy bộ dạng tròn mắt há miệng của cậu lại ngừng lại, nói với Lang Nam: “Vào bếp rót một cốc nước hoa quả đi.”

“Không cần, tôi không uống đâu.” Lang Nam nói xong, phát hiện ánh mắt của La Thiếu Thần rơi trên người của La Lâm Lâm, mới ngượng ngùng đứng dậy vào bếp.”

.....

Thời khắc quan trọng như thế này rót nước hoa quả cái gì chứ! Mau nói chuyện công việc đi!

Thẩm Thận Nguyên hận không thể bóp cổ La Thiếu Thần bắt anh ta phải nói.

La Thiếu Thần bất chợt cảm thấy cổ có chút mỏi, vươn tay nắn nắn, nói: “Phong Á Luân gần như đã quy ẩn, Kiều Dĩ Hằng là nghệ sĩ kéo người nhiều fan nhất Y Mã Đặc, mấy năm gần đây nhất định chú trọng nhiều vào điện ảnh, đĩa nhạc mới bao giờ làm vẫn còn chưa rõ.”

Lang Nam đi từ nhà bếp ra, “VẬY Thẩm Thận Nguyên thì sao? Đĩa nhạc lần trước của cậu ta kỳ thực bán cũng rất được mà.”

La Thiếu Thần nói: “Cậu ta bây giờ sao lại làm đĩa nhạc?”

“Chẳng lẽ lời đồn vẫn lưu truyền trong ngành là thật sao?” Lang Nam kinh ngạc nhìn anh ta, thuận tay đưa cốc nước hoa quả cho Thẩm Thận Nguyên, cậu ta lại chăm chú nghe đến nỗi quên cả nhận lấy.

Cuối cùng vẫn là La Thiếu Thần nhận lấy cốc nước hoa quả, đặt lên bàn trà, “Không biết.”

“Sao chú lại không biết được cơ chứ?”

Lang Nam đang định mở miệng hỏi câu đó, lại bị cô bé lolita giành mất, đành lúng túng ngậm miệng.

La Thiếu Thần hồ nghi đánh giá Thẩm Thận Nguyên. Tuy rằng số lần anh và La Lâm Lâm gặp nhau rất ít, nhưng những tin tức về cô bé từ trước đến nay chưa từng gián đoạn. Vì lý do gia đình, La Lâm Lâm từ nhỏ đã lập dị, nhạy cảm, không thích gần gũi người khác, gặp người lạ sẽ sợ hãi, lúc nào cũng ở tình trạng tự khép mình. Nhìn thế nào thì miêu tả vẫn có cái khác biệt với sự thật trước mắt... nói là khác biệt, không bằng nói là miễn cưỡng. Đại đa số thời gian La Lâm Lâm vẫn khá gần với miêu tả, thế nhưng trong vài khoảnh khắc, cô bé biểu hiện rất sinh động, sôi nổi, rất giống như trong cơ thể có hai tính cách khác nhau.

.....

Nhân cách phân liệt?

“Tiểu Tiểu thúc thúc” Thẩm Thận Nguyên ngượng ngùng kéo tay áo anh ta.

La Thiếu Thần cúi đầu nhìn khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu hồng hồng, thu lại suy đoán vô căn cứ của mình, thần nhiên nói: “Cậu ta đi nghỉ phép rồi mà.”

“.....” Đây nhất định không phải đáp án chính xác, Thẩm Thận Nguyên chưa bao giờ lo lắng đến thế.

Thân thể của cậu rốt cuộc ra sao rồi!

9. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 9: Sang Tay (hạ)

Dịch: Phong Bụi

Fans, fans, fan cuồng nhiệt.

Thẩm Thận Nguyên dùng sức nằm lăn ra sàn.

.....

Lang Nam nói: “Trên nền lạnh, nếu như buồn ngủ thì lên giường ngủ.”

La Thiệu Thần nói: “Quần áo sẽ bẩn đấy.”

Thẩm Thận Nguyên bắt đầu lăn lộn, lăn từ đầu này đến đầu kia, vừa lăn lộn vừa lẩm bẩm: “Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên....”

Phòng khách của La Thiệu Thần không nhỏ, La Lâm Lâm lại không cao, do vậy lăn rất tốn sức.

Lăn được ba vòng, Thẩm Thận Nguyên đã cảm thấy sống dở chết dở.

Lang Nam thấy La Thiệu Thần từ đầu đến cuối không nói lời nào, nhin không được nói: “La Thiệu, anh không ngăn lại sao?”

“Quần áo đã bẩn rồi mà.”

Lang Nam: “....” Chẳng lẽ đây là vấn đề về quần áo sao?

La Thiệu Thần nói: “Tiện thể lau qua sàn một chút cũng được.”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên rút cuộc thở hồng hộc ngừng lại. Quả nhiên không thể trông chờ trong tim La Thiệu Thần tồn tại một thiên sứ lương thiện, khu biệt thự của ác ma làm sao có thể có chỗ dung thân cho thiên sứ được cơ chứ?

Lang Nam đồng tình nhìn cậu, “Bé con thích Thẩm Thận Nguyên mà...”

Thẩm Thận Nguyên mắt chợt sáng lên, tròn xoe nhìn anh ta.

“Không bằng tặng cho bé con một đĩa CD có chữ ký của Thẩm Thận Nguyên.” Lang Nam đề nghị.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây chính là cái gọi là hàng xuất khẩu mang về tiêu thụ trong nước sao?

La Thiệu Thần nói: “Không được.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Mặc dù cậu không hề thích đĩa CD có chữ ký của mình, nhưng bị từ chối thì càng khó chịu. La Thiệu quả nhiên là giáo chủ giáo phái chữ “Không”.

La Thiệu Thần giải thích: “Sẽ ảnh hưởng đến khả năng thưởng thức âm nhạc của nó.”

Lang Nam nói: “Ồ, bé con đã thích Thẩm Thận Nguyên rồi mà.”

.....

Đây là khẩu khí gì vậy? Sao nghe giống như đã bị cậu làm sa đọa rồi, bị ô nhiễm rồi, bị đầu độc rồi ấy?

Thẩm Thận Nguyên nằm trên đất trừng mắt nhìn lỗ mũi của anh ta. Ánh mắt sắc nhọn khiến cho Lang Nam vô ý thức dựa vào gần La Thiệu Thần, trong lòng âm thầm cảm thán, nhà họ La quả nhiên chẳng có ai bình thường cả.

La Thiệu Thần nói: “Có thể sửa đổi.”

Lang Nam hỏi: “Sửa đổi như thế nào?”

La Thiệu Thần nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Lúc uống thuốc, tiêm thuốc thì bật nhạc của Thẩm Thận Nguyên.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” La Thiệu Thần giống hệt vú Triệu, rất có kinh nghiệm về việc nuôi chó.

Lang Nam nói: “Nếu như bé con thích uống thuốc, tiêm thuốc thì sao?”

La Thiệu Thần thản nhiên nói: “Đừng áp đặt sở thích của cậu lên nó.”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên tỏ ra hết sức tán đồng. Nếu như không phải người có khuynh hướng thích tự ngược đãi bản thân thì ai lại chịu làm cấp dưới của La Thiệu chứ!

La Thiệu Thần gấp tài liệu lại, “Ngày mai tôi có việc, cậu chăm sóc nó nhé.”

Lang Nam đáp: “Được.”

La Thiệu Thần nói: “Không được cho ra ngoài.”

Lang Nam dường như nghĩ đến điều gì đó, gật đầu.

Thẩm Thận Nguyên nhìn khuôn mặt ngờ nghệch của Lang Nam, trong đầu lóe lên không biết bao nhiêu ý nghĩ xấu xa. Nói không chừng, La Thiệu bình thường, nhưng không chắc trợ lý của La Thiệu... không bình thường như Thất tinh liên châu có thể xuyên việt. (Thất tinh liên châu: hiện tượng bảy hành tinh nằm trên một đường thẳng. Cho dù câu này dịch như thế nhưng mình vẫn chưa hiểu ý của tác giả lắm.)

Cơm tối là do Lang Nam nấu, nếu như phải dùng một tính từ để hình dung bữa cơm này, Thẩm Thận Nguyên chỉ có thể nghĩ đến hai chữ: bình thường. Cơm có mùi vị của cơm, thức ăn có mùi vị của thức ăn, muối có vị của muối, mặc dù chúng cùng lúc xuất hiện, nhưng mùi vị rất độc lập, rất cá biệt.

Thẩm Thận Nguyên ăn một bữa, liền khéo léo bày tỏ bữa sau muốn ăn cơm ở ngoài.

Lang Nam khuyên cậu: “Mua ngoài không đảm bảo vệ sinh.”

Thẩm Thận Nguyên lăm bắm nói: “Không mua cơm ngoài không nhân đạo.”

“Sao cơ?” Lang Nam không nghe rõ.

La Thiệu Thần bất ngờ đứng dậy quay vào nhà bếp, sau một lúc, cầm theo một túi dưa muối đi ra.

Thẩm Thận Nguyên nước mắt lưng tròng.

Chú cháu phân chia đồ ăn.

Lang Nam tâm tình rất phức tạp, hỏi: “Thức ăn tôi nấu thực sự khó ăn đến thế sao?”

La Thiệu Thần đáp: “Không khó ăn.”

Sắc mặt Lang Nam khê dụ đi.

“Chỉ là không muốn ăn.”

“.....” Lang Nam hỏi, “La Thiệu, sao anh không tự mình nấu đi?”

Hỏi hay lắm!

Thẩm Thận Nguyên gặm dưa cười thâm.

La Thiệu Thần đáp: “Tôi là ông chủ.”

Lang Nam tỏ vẻ khinh thường.

Thẩm Thận Nguyên ngẩng đầu.

La Thiệu Thần dường như nhìn thấy được cậu định nói gì, tiên hạ thủ vi cường, “Ta là chú.”

Thẩm Thận Nguyên tỏ vẻ khinh thường.

Ngày hôm sau, Thẩm Thận Nguyên dậy rất từ sớm.

La Thiếu Thần từ thư phòng đi ra, nhìn thấy cậu mặc một áo sơ mi ống tay gợn lá sen cùng một cái quần yếm, ngồi trên sô pha đợi.

“Đói rồi à?” Anh dút dút mi tâm. (mi tâm: phần giữa hai hàng lông mày.)

Thẩm Thận Nguyên đáp: “Dạ. Khi nào thì Sói Đực mang đồ ăn tới vậy?”

“Buổi chiều.”

Mặt Thẩm Thận Nguyên chảy xuống.

Chuông cửa vang lên.

La Thiếu Thần mở cửa, liền thấy Lang Nam xách hai túi đồ ăn sáng bước vào cửa.

“.....” Cái tâm lý không lúc nào là không muốn trêu chọc con nít này là thế nào hả? Thẩm Thận Nguyên cắn răng hỏi: “Không phải chú bảo Sói Đực buổi chiều mới tới sao?”

La Thiếu Thần dựa vào khung cửa nhìn Lang Nam vừa bước vào.

Lang Nam đáp: “Cô Cảnh bảo tôi mang đến.”

Thẩm Thận Nguyên hiếu kỳ hỏi: “Cô Cảnh nào thế ạ?”

Lang Nam nhìn về phía La Thiếu Thần, chớp chớp mắt, cười hết sức đen tối.

.....

Có gian tình!

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy ống quần của La Thiếu Thần, ngậy thơ trong sáng ngược đầu lên, “Cô Cảnh sẽ trở thành Tiểu Tiểu thẩm thẩm ạ?”

La Thiếu Thần đáp: “Không có đâu.”

Thẩm Thận Nguyên đã có thói quen nghe ngược lại lời của anh ta, “Vậy Tiểu Tiểu thúc thúc định bao giờ kết hôn với cô ấy?”

La Thiếu Thần một tay kẹp lấy cậu, đặt ngồi vào bàn ăn, “Trẻ con quản quá nhiều chuyện sẽ mọc mũi heo đó.”

Lời nói dối kiểu này chỉ có heo mới bị dọa thôi. Thẩm Thận Nguyên nói: “Con không sợ.”

La Thiếu Thần nhéo mũi cậu, “Thật không sợ hả?”

“Chú đã nói với ông nội rồi mà, sẽ để con thành bạn gái chú. Con sẽ không thể nào không lấy chồng được.” Thẩm Thận Nguyên cố ý nói to trước mặt Lang Nam. Chính là để cấp dưới nhìn thấy được bộ mặt thật của anh ta.....ngay cả cháu gái sáu tuổi của mình cũng xuống tay được, khiến cho người ta phần nộ biết bao!

Lang Nam quả nhiên sững sốt nhìn La Thiếu Thần.

La Thiếu Thần chau mày, vừa định giải thích, liền nghe thấy Lang Nam nói: “Tôi vẫn luôn cảm thấy đường tình duyên của La Thiếu nhất định không tầm thường. Không ngờ lại không tầm thường đến mức này! Cao Cần bọn họ đều thua cả rồi.”

“.....” La Thiếu Thần nói, “Dù sao cậu cũng đã đến rồi thì ở đây trông nó, chốc nữa tôi phải đi.”

Lang Nam không có ý kiến gì.

Thẩm Thận Nguyên tăng tốc độ giải quyết bữa sáng.

Không biết là do quá yên tâm về Thẩm Thận Nguyên hay là quá tín nhiệm Lang Nam, La Thiếu Thần trước khi ra khỏi cửa chỉ dặn dò đúng một câu: mệt rồi thì cho nó uống sữa.

Thẩm Thận Nguyên tỉ mỉ nghiền ngẫm câu nói này, có loại cảm giác “Nếu cậu ngại phiền phức thì liền cho nó một gậy đánh nát đi là được.”

Lang Nam hiển nhiên không nghĩ nhiều như cậu. Lần đầu tiên trông trẻ con, còn là một đứa bé gái hết sức xinh đẹp khiến cho anh ta cảm thấy hết sức mới mẻ, ra sức muốn làm nó vui lòng. Xem phim, ăn vặt, chơi trò chơi... Có thể gọi là cung cúc tận tụy, đến chết mới thôi (là một câu thành ngữ xuất phát từ lời Gia Cát Lượng nói, thể hiện lòng trung của mình.)

Nhưng Thẩm Thận Nguyên vẫn cứ lắc đầu.

“Rất cuộc bé muốn chơi gì?” Lang Nam hỏi.

Thẩm Thận Nguyên nằm lăn ra sàn, “Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên!”

Lang Nam không làm gì được, “Cậu ta muốn gặp cũng không gặp được đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì,” Lang Nam muốn nói lại thôi, “Cậu ta đi nghỉ phép rồi.”

Thẩm Thận Nguyên ngồi dậy, thâm trầm nhìn anh ta, nói: “Con biết chú đang nói dối.”

“Hả?”

“Chú con nói với con rồi, chú đưa con đi đi.”

Lang Nam kinh ngạc nói: “Nhưng mà chú không biết cậu ta nằm ở bệnh viện nào mà.”

Bệnh viện?

Quả nhiên là ở bệnh viện!

Thẩm Thận Nguyên nhịn xuống nổi bất an đang mạnh mẽ trào dâng trong lòng, kéo ống quần của anh ta nũng nịu nói: “Chú đi hỏi đi, chú đi hỏi đi mà... nhất định sẽ hỏi ra mà! Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên... Con muốn gặp Thẩm Thận Nguyên...”

Lang Nam bị nắn nỉ đến không còn cách nào khác, đành phải nói thật: “Tin tức về cậu ta bị phong tỏa rồi, những điều này đều là người khác đoán mò mà thôi, không ai chứng thực được cả.”

“Tại sao lại bị phong tỏa?”

Lang Nam nói: “Chú cũng không biết nữa, có thể là đã dấn tội với ai đó rồi chăng?”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Chẳng lẽ hôm đó sau khi uống rượu say cậu đã dấn tội với ai rồi? Không thể nào a, nếu như cậu dấn tội ai đó, Cao Cần nhất định sẽ dùng hết sức để giải quyết ổn thỏa, sao có thể để cậu ở trong bệnh viện tự sinh tự diệt được?

Chẳng lẽ...

Cậu không thể sống được bao lâu nữa?

Hay là...

Nghề nghệ sĩ không duy trì được nữa rồi?

Tim của Thẩm Thận Nguyên trong giây phút liền rơi thẳng xuống đáy vực.

Lang Nam thấy cậu đầy vẻ phiền muộn, vội nói: “Hay là, chúng ta xem phim nhé? Thuê đĩa phim của Thẩm Thận Nguyên về xem? Cho dù không gặp được người thật, nhưng mà chú đảm bảo, cậu ta thuộc loại gặp mặt không bằng nghe danh.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam cho rằng mình nói quá mức thâm thúy cậu không hiểu được, lại giải thích thêm: “Chính là nhìn trên phim thì đẹp hơn ngoài đời đó mà.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Cậu rõ ràng là một người cực kỳ cực kỳ đẹp trai, hoàn hảo từ đầu đến chân! Trong phim đẹp trai, ngoài đời càng đẹp trai hơn! Đây hoàn toàn là công kích ác ý!

Lang Nam thấy sắc mặt của cậu dần dần đỏ lên, sợ hãi hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên đứng bật dậy, “Nào, nói cùng với con.”

“Nói cái gì?”

“Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới!”

“.....”

“Con sẽ nói với chú con, nói là chú ăn hiếp con.”

Lang Nam khổ sở mở miệng: “Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới.” Hu hu, fan cuồng nhiệt thật quá đáng sợ!

10. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 10: Vượt Ngục (thượng)

Dịch: Phong Bụi

Ăn cơm, ăn cơm, đi đưa cơm.

“Dẫn con đi bệnh viện đi.” Thẩm Thận Nguyên tràn đầy kỳ vọng nhìn anh ta.

“Chú thật sự không biết Thẩm Thận Nguyên nằm ở bệnh viện nào mà.” Lang Nam rầu rĩ suýt muốn khóc.

Thẩm Thận Nguyên không hiểu, “Ngay cả câu kiểu như Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới chú cũng có thể nói ra được, còn có việc khó gì không thể vượt qua được chứ?”

“Nói Thẩm Thận Nguyên đẹp trai nhất thế giới là vì không để đắc tội La Thiệu, không đến bệnh viện cũng là để không đắc tội La Thiệu, về bản chất là giống nhau cả.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Kế hoạch tác chiến A, thất bại!

Thẩm Thận Nguyên bắt đầu giày vò Lang Nam.

“Lau nhà bếp...”

“Lau phòng khách.....”

“Lau nhà bếp...”

“Lau phòng khách.....”

Lang Nam chạy đi chạy lại hết mười mấy vòng, cuối cùng chịu không nổi nữa, dừng lại, hỏi: “Tại sao cứ phải lau đi lau lại vậy?”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Lúc chú lau nhà bếp, con không nhìn thấy chú. Để nhìn thấy được chú, mới bảo chú lau phòng khách. Thế nhưng lúc chú lau phòng khách thì lại không có ai lau nhà bếp, thế nên lại bảo chú lau nhà bếp tiếp.”

Lang Nam: “.....” Cái lý do này sao nghe không hợp lý chút nào vậy?

Thẩm Thận Nguyên đứng trên sô pha, tràn đầy hy vọng nhìn anh ta, “Dọn rửa vệ sinh một quá rồi, đi bệnh viện thôi chú.”

Lang Nam quay đầu đi, “Đến lúc lau nhà bếp rồi.”

“.....” Kế hoạch tác chiến B, thất bại!

“Buổi trưa con muốn ăn cơm Pháp.”

“Để chú hỏi La Thiệu xem có thể chịu nổi nhiệt không.”

“Không cần đâu.” Thẩm Thận Nguyên quay về phòng, từ trong cặp sách màu hồng lấy ra một cọc tiền, đếm ra hai ngàn đồng nhét vào túi áo, sau đó nói với Lang Nam, “Đi, con mời chú.”

Lang Nam kéo lê tấm thân mỏi nhừ vừa định đứng dậy, lại đột ngột ngồi về chỗ cũ, “Không được, chúng ta không thể ra ngoài.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Vượt ngục còn có thể lưu hành, có gì mà không thể được?” (Có lẽ bạn ấy nói đến phim Prison Break)

Lang Nam đáp: “Hai cái có sự khác nhau.”

“Khác chỗ nào?”

“Quản ngục trong Vượt ngục là Warden Pope, nhưng quản ngục của chúng ta là La Thiếu Thần.” Lang Nam sợ cậu nghe không hiểu, giải thích, “Quản ngục là người giám sát phạm nhân, Warden Pope là một nhân vật trong bộ phim truyền hình Vượt ngục.”

Thẩm Thận Nguyên quen thói, nằm ra sàn, “Không ra ngoài ăn, con sẽ tuyệt thực kháng nghị.”

Lang Nam móc điện thoại ra.

Thẩm Thận Nguyên lặn đến chân tường, lấy trán đối chuẩn bờ tường, uy hiếp nói: “Gọi cho chú con, con sẽ chết cho chú xem.”

“...Con học ở đâu thế?” Lang Nam cảm thán hết lời. Một đứa bé gái sáu tuổi sao lại có thể có kinh nghiệm phong phú hơn cả một bà lão sáu mươi tuổi về phương diện một khóc hai nháo ba thất cổ đến như thế cơ chứ? Anh không thể không nghĩ đến giáo dục từ phía gia đình, nghĩ như vậy, sự lãnh đạm của La Thiếu gần như có thể hiểu được rồi.

Thẩm Thận Nguyên nói: “Trên ti vi.”

Lang Nam thâm trầm nói: “Chú của con nói đúng lắm.”

“Chú con ạ?”

“Tốt hơn hết là con nên thay đổi thần tượng mình thích đi thôi.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Có phải anh ta hiểu nhầm cái gì rồi không?

Lang Nam bày ra một nụ cười rất thân thiện đáng mến, “Không phải con thích ăn đồ ngoài sao? Buổi trưa chúng ta ăn KFC được không?”

“Không được.”

“Hay pizza?”

“Không được.”

“Trẻ con không phải thích ăn mấy thứ đấy nhất hay sao?”

Thẩm Thận Nguyên bật dậy, đi đến trước bàn trà, bình tĩnh nhìn anh ta, thông thả lấy từ trong túi áo ra sấp tiền giấy, ném trên bàn, “Con muốn học Thẩm Thận Nguyên, làm một người biết thưởng thức. Con muốn ăn cơm Pháp!”

Lang Nam cầm điện thoại do dự thật lâu, cuối cùng bước một bước đầu tiên trên con đường lừa gạt trẻ thơ, “Nước Pháp hay xảy ra bãi công, nhà hàng có thể không mở cửa.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Chú đang nói là, nhà hàng của Pháp bãi công trên lãnh thổ của nước ta cho chính phủ Pháp xem sao?”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Là phong trào yêu nước ạ?”

Lang Nam: “.....” La Lâm Lâm sao lại có thể chỉ có sáu tuổi chứ? Bản thân tại sao lại có thể bị một đứa trẻ sáu tuổi hỏi cho đến mức cứng họng!

Thẩm Thận Nguyên dứt lại tiền vào túi áo, kéo tay của anh ta lên, nói: “Không giằng co nữa, đi thôi.”

Điện thoại trong tay Lang Nam bất ngờ rung lên, “Có cuộc gọi!” anh ta như thể trút được gánh nặng tiếp điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên đứng trước mặt anh ta, kéo căng cằm, mắt nhìn từ dưới nhìn lên, u oán giống hệt Sadako phiên bản trẻ con, dường như chỉ cần nghe thấy nửa câu cáo trạng thôi, sẽ trực tiếp xông lên bóp chết anh ta.

Lang Nam cầm điện thoại không được bao lâu, sắc mặt liền trở nên kinh hoàng, “Không được mà, Sở ca, anh có thể tìm người khác được không... Không phải mà, tôi phải trông trẻ. Không phải, không phải con của tôi. Là cháu của La Thiếu... thật không phải mà! Tôi không thể ra ngoài... A lô, a lô!” Anh ta bực bội gác điện thoại, vừa ngẩng đầu đã thấy Thẩm Thận Nguyên vũ trang tận răng, đứng bên cửa ra vào.

“Nhanh lên,” Thẩm Thận Nguyên giơ tay ra định đẩy cửa.

“Đợi đã!” Lang Nam kéo cậu lại.

Thẩm Thận Nguyên cắn lưỡi nói: “Con sẽ cắn lưỡi tự vẫn, chú đừng ép con!”

“.....” Lang Nam thở dài nói, “Cho dù có muốn ra ngoài, cũng không thể đi như vậy.”

Thẩm Thận Nguyên nghi hoặc hỏi: “Vậy thế nào mới được?”

.....

Thẩm Thận Nguyên gian nan thò đầu ra khỏi tấm thảm, vừa thở được một hơi, đã bị Lang Nam nhét vào lại.

“Đừng cử động.” Lang Nam ra vẻ bí mật ôm lấy cậu, ra khỏi thang máy.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy ngứa mông, vừa định thò tay ra gãi, tay liền bị giữ chặt lấy.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Kỳ thực, đây thật ra là một vụ bắt cóc có kế hoạch, có tính toán, có mục đích phải không?

Khó khăn lắm mới tới được nhà để xe, Lang Nam vừa để người nằm vào cốp xe, Thẩm Thận Nguyên liền từ trong tấm thảm nhảy ra, giơ tay ra bóp lấy cổ anh ta, “Ta không đời nào ngồi chờ chết đâu nha!”

Lang Nam kéo tay cậu ra, “Đây là để đề phòng xảy ra chuyện gì thôi.” Trẻ con nhà giàu quả nhiên khác hẳn, giáo dục tốt thật, vô lý làm loạn, sử dụng thành ngữ hai cái đều rất thông thạo.

Thẩm Thận Nguyên nhớ đến đám phóng viên tụ tập trước nhà họ La, tròn mắt xoay chuyển, hỏi: “À, chú là sợ phóng viên.”

“Bị La Thiếu biết được chú cho con ra ngoài, nhiều nhất là ăn ba mươi gậy. Nếu như bị phóng viên chụp được, chú nhất định sẽ phải đi đầy ngàn dặm.”

“Yên tâm, con không sợ.”

“Chú sợ.”

Thẩm Thận Nguyên kéo kéo cái mũ và kính râm của anh ta, nói: “Chú cải trang thành vậy, phóng viên nhất định không nhận ra đâu. Đến lúc đó, con sẽ co người lại ở ghế đằng sau, chú đắp thảm lên người con, phóng viên nhất định không phát hiện ra.”

“Cốp xe càng an toàn hơn.”

“Chú có từng nghe về việc cốp xe phát hỏa chưa?”

“Hơ.”

“Hơn nữa cốp xe cũng không có dây an toàn.”

“Hơ.”

“Chẳng may...”

“Chú hiểu rồi.” Lang Nam ôm cậu từ cốp xe chuyển sang ghế sau, lấy thảm phủ lên thật kín kẽ, mới khởi động xe.

Xe vừa chạy ra khỏi cổng chung cư, đám phóng viên mai phục ở hai bên liền xông lên.

Lang Nam không thể không hãm tốc độ lại.

Cửa kính xe bị đập binh binh hết sức kịch liệt.

“La Lâm Lâm ở ghế sau!” Một phóng viên hét lên the thé.

Thế là tất cả ống kính đều dồn hết về phía tấm thảm lồi lên như một ụ đất nhỏ đó.

Lang Nam gắng hết sức đột phá vòng vây, tim vẫn còn đập dồn dập, “Sao bọn họ lại có thể nhận ra cơ chứ?”

Thẩm Thận Nguyên hất tấm thảm ra, vươn vai một cái nói: “Chiếc xe này là của chú à?”

“...của công ty.” Lang Nam nói, “Cứ coi như bọn họ nhận ra xe đi, cũng không thể đoán ra người nằm phía sau là bé chứ.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Nếu như người bọc là chú con, thì là vận chuyển thi thể rồi.” Phân lượng của bọc túi không phù hợp, thì rõ ràng là đã qua xử lý phanh thây.

“...Gia đình không can thiệp vào nội dung phim con xem sao?”

Thẩm Thận Nguyên hai tay chống cằm, ngây thơ nhìn kính chiếu hậu, “Phim trần truồng thì không được xem.”

Lang Nam hiểu kỳ hỏi: “Ai đang xem? ...La Thiếu?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Chú gặp qua rồi?”

Hai người liếc nhau thật nhanh qua kính chiếu hậu, cùng nhất trí: La Thiếu đang xem phim trần truồng. (=)) Thôi xong!

Nơi đến là một nhà hàng thức ăn nhanh kiểu Hoa.

Lang Nam dặn Thẩm Thận Nguyên ngồi yên trong xe, mình thì vào nhà hàng thức ăn nhanh, sau đó xách hai túi đi ra.

Thẩm Thận Nguyên hiểu kỳ hỏi: “Chú đi đưa cơm sao?”

Trải qua đoạn thời gian ở bên nhau này, Lang Nam đã không còn coi cậu là một đứa bé bình thường nữa rồi, vô cùng tự nhiên nói ra: “Quán ăn của bạn chú, chú đi đưa hàng hộ.”

“A Nam, nhanh lên, ở đây vẫn còn nè.” Một thanh niên dáng người thấp lùn xách hai túi chạy từ trong cửa hàng ra, “Đưa hàng cẩn thận chút, kéo vương vãi hết.”

Thẩm Thận Nguyên từ cửa kính xe thò đầu ra, “Đưa hàng như thế này, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền?”

Người thanh niên thấp lùn chằm chọc, nói: “Cậu ta còn định lấy tiền sao? Dễ dàng để cậu ta kiếm được một bà vợ với giá rẻ như thế còn bị cười cho đấy!”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Hả? Chú là vợ của chú ấy à?”

“.....” Người thanh niên thấp lùn khinh bỉ liếc cậu bằng khóe mắt, quay người đi vào tiệm.

Lang Nam giải thích: “Chú ấy là anh họ của bạn gái chú.”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Có tính vào trong cửa hồi môn không?”

Lang Nam suýt chút nữa thì phụt ra, “Tất nhiên là không tính.”

“Vậy thì làm sao chú phải giúp người ta làm việc không công?” Hơn nữa nghe khẩu khí trong điện thoại, thì không phải là lần đầu tiên.

“Chú ấy là anh họ của bạn gái chú mà.”

“Chẳng trách chú có thể làm việc dưới trướng của La... khụ, Tiểu Tiểu thúc thúc vui vẻ đến thế.” Tuyệt đối là loại thể chất thích bị ngược.

Lang Nam đem tất cả hộp cơm đặt vào cốp xe, sau đó đóng nắp cốp xe, ngồi vào xe, “Trước hết chú phải đi đưa hàng, chốc nữa chúng ta đi ăn cơm Pháp nhé.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Không, con muốn ăn cơm.”

“Rất nhanh thôi.”

“Con muốn ăn cơm trước.”

“Đoàn làm phim ở ngay gần đây thôi.”

“Con không quan tâm, con muốn ăn trước...” Thẩm Thận Nguyên giật mình ngồi dậy, “Chú phải đi đâu đưa cơm?”

“Đoàn làm phim.”

“Đoàn làm phim nào?”

“Hình như là đoàn làm phim của một bộ phim truyền hình, không có Thẩm Thận Nguyên.”

Trong đầu óc Thẩm Thận Nguyên lập tức thiết lập nên một mạng lưới các mối quan hệ giao tiếp phức tạp trong giới showbiz. Trong đó, Phong Á Luân, Cao Cần, Kiều Dĩ Hàng, Trương Tri đều là điểm trung tâm. Mục tiêu hiện tại của cậu là thông qua phương thức tìm đường trong mê cung, kết nối được với điểm trung tâm đó.

“Được, chúng ta đi đưa cơm trước.”

“Tại sao lại...”

“Đi!”

“.....”

“Tình định đại huyền giới” chủ yếu kể về nam nhân vật chính, phẩm chất đáng kính, nhất được của rơi trả lại người đánh mất, sau khi nhặt được chiếc nhẫn vàng, trả lại cho một người già, trong lúc vô ý đã rơi vào thế giới thần tiên, viết nên một câu chuyện tình cảm khiến người đời cảm động với một hồ điệp tiên tử, đồng thời cùng với hồ điệp tiên tử và bạn bè của cô đánh bại đại ma vương của thế giới thần tiên.

Nội dung kịch bản rất cổ điển, rất cầu huyết, lời thoại rất mới mẻ, rất vô lý, lại thêm nam chính do MC thâm niên La Bội Giác đảm nhận, nữ chính là người đạt vương miện trong cuộc thi tuyển chọn khuôn mặt mới Phạm Mỹ Ni, kết hợp được sự ủng hộ từ khán giả ở cả hai tầng lớp lứa tuổi, quần chúng cơ bản không tệ. Do vậy giám chế hết sức tin tưởng, tỷ lệ lượt xem của bộ phim tuyệt đối không thể quá thấp.

Thế nhưng...

Cho dù ông ta có thể dự đoán được tỷ lệ lượt xem, cũng không thể thay đổi được vấn đề cực kỳ quan trọng...kinh phí không đủ!

Nhìn Lang Nam xách hộp cơm đi tới, ông đã có một dự cảm, một trận cuồng phong sắp nổi dậy ngay trong phim trường!

11. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 11: Vượt Ngục (trung)

Dịch: Phong Bụi

Ngôi sao nhỏ, ngôi sao nhỏ, hỏi phụ huynh.

Thẩm Thận Nguyên lấy danh nghĩa xách hộp cơm, đi cùng Lang Nam vào trường quay.

Đạo diễn vừa hay nói cắt, thư ký trường quay và vài chân chạy việc cũng tự giác đến giúp chia cơm.

Thẩm Thận Nguyên vươn cổ tìm kiếm trong đám người xem có gương mặt quen thuộc nào không. Lúc vào làng giải trí cậu lấy thân phận là người mẫu, từ sau khi ký kết hợp đồng với Y Mã Đặc, trọng tâm công việc đều đặt lên điện ảnh, mặc dù từng đóng một bộ phim truyền hình thần tượng, nhưng không quen biết nhiều người ở làng điện ảnh lắm. Nhìn qua nhìn lại, cũng chỉ có La Bội Giác là trông hơi quen mắt mà thôi.

Cậu nhớ ra La Bội Giác và Thi Đại Minh là bạn bè cũ, Thi Đại Minh và Tăng Bạch lại từng cùng chủ trì chương trình ti vi, Tăng Bạch từng ký hợp đồng với Y Mã Đặc, nhất định sẽ có số điện thoại của Cao Cần, thế nên...

Chẳng phải là quá lằng nhằng rồi sao! Tự mình lén chạy đến Y Mã Đặc còn nhanh hơn!

Thẩm Thận Nguyên ôm đầu.

“Sao hôm nay hộp cơm lại ít thế này?” Thư ký trường quay hỏi.

Lang Nam rất vô tội, “Sở ca đưa cho tôi đúng bằng từng ấy.”

“Cơm rau đều có cả sao? Ít nhất cũng bớt mất một nửa rồi.” Thư ký trường quay vừa nói vừa mở ra một hộp cơm trong số đó, sau đó sững sốt, “Đây là cái gì?”

Lang Nam nhìn một cái, nói: “Cơm.”

Thư ký trường quay nói: “Tôi biết đó là cơm, nhưng mà thức ăn đâu rồi?” Ông ta tiếp tục mở ra mấy hộp cơm nữa, đều là cơm trắng cả.

“Ha ha ha ha ha.....” Giám chế mang theo một trận cười lớn, không tự nhiên, long trọng xuất hiện. “Tuế nguyệt như ca, thời gian như thoi, lại đến lúc ăn cơm rồi.”

.....

Gió lạnh hiu hiu thổi.

Giám chế nói: “Mọi người có phải đã phát hiện ra hộp cơm chỉ có hộp và cơm thôi phải không? Ha ha ha, đó là vì.... ten ten ten tên!” Ông ta lấy ra một túi to từ đằng sau ra, sau đó lần lượt lấy ra các thứ giống nhau, “Mù tạc muối, đậu phụ lên men, mù tạc muối, đậu phụ lên men, mù tạc muối...”

Áp suất không khí trong trường quay càng lúc càng thấp.

Sau khi đã đem tất cả đồ trong túi ra, giám chế còn cười hi hi bổ sung một câu, “Mọi người phải cẩn thận, bởi vì... ở trong này có một vài cái là cay đó! Không biết ai sẽ rút trúng, có phải rất kích thích không nào? Ha ha ha, a ha ha ha...” Tiếng cười tắt dần.

Diễn viên lâu năm giàu kinh nghiệm sâu xa nói: “Trần giám chế à...”

Giám chế đột nhiên khụy hai chân, quỳ xuống, ôm mặt khóc to, “Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của tôi a! Trách tôi không thể kéo thêm nhiều vốn đầu tư! Trách tôi vô dụng a...”

Diễn viên lâu năm: “....” Tuy rằng không phải lần đầu tiên được thưởng thức diễn xuất của ông ta, nhưng mà lần nào nhìn thấy cũng phải tán thán không ngớt! Kỳ thực giám chế mới đúng là ông vua điện ảnh thực thụ, lúc nào chỗ nào cũng có thể toàn tâm nhập vai, góc nào cũng rất sôi nổi, nồng nhiệt!

Đạo diễn đợi giám chế khóc kha khá rồi mới nói: “Mấy thứ như cơm hộp tôi không tính toán chi li làm gì, tôi chỉ hỏi lúc nào thì thể giới thần tiên mới có thể có đạo cụ giống thật hơn một chút? Ngoại cảnh thực địa đã bàn bạc từ trước đâu?”

“Wah!” Giám chế quay ra tấm màn làm bối cảnh trầm trồ, “Bức tranh này vẽ thật tuyệt vời thật lập thể quá đi! Màu sắc được vận dụng phải nói là quá mức xuất sắc, đến mức biến giả thành thật! Có nó rồi, cảnh thực có là gì đâu, ha ha ha ha ha..... Màn bối cảnh mới là lợi hại nhất nha, muốn có mây trắng liền vẽ một đám, muốn có mặt trời liền vẽ một cái, muốn có đêm đen liền vẽ mực lên. Lại không sợ gió thổi mưa rơi, tiết kiệm được bao nhiêu tiền... à không phải, là tiết kiệm được bao nhiêu thời gian.”

Đạo diễn: “.....”

Đạo diễn nói: “Ngoại cảnh tôi không hy vọng nữa, vậy còn ngôi sao nhỏ đã nói đâu? Thái tử rồng đã nói đâu?”

“Ngôi sao nhỏ.....” Giám chế vừa đảo mắt một cái, vừa hay đảo đến Thẩm Thận Nguyên đang lén lén lút lút nhích đến gần La Bội Giác, lập tức chạy đến ôm lại đây, “Đây còn không phải sao?”

Đạo diễn nói: “Nó là một đứa bé gái, tôi cần là một đứa bé trai.”

Giám chế nói: “Không phải chúng ta đang quay thế giới thần tiên sao? Tùy tiện làm ra một vài kỹ xảo là được rồi.”

“Đúng vậy, chúng ta là đang quay thế giới thần tiên, theo lý mà nói đúng là phải dùng kỹ xảo, có điều...” Đạo diễn nhìn chăm chăm ông ta, “Anh khẳng định có đủ tiền để làm kỹ xảo sao?”

Vừa nhắc đến tiền, giám chế liền ỉu xiu, “Anh cảm thấy, nếu như chúng ta mở đường tiên phong thay tất cả những cảnh đánh nhau bằng kéo búa bao, có phải sẽ gây chấn động rất lớn không?”

Đạo diễn ném kịch bản.

Giám chế mềm giọng, “Có việc gì cứ từ từ bàn bạc là được mà. Tôi chỉ nói như thế thôi, không thích kéo búa bao thì có thể hai con ong nhỏ mà.”

(“Hai chú ong nhỏ” còn gọi là hoa quyền () là một trò chơi của người Trung Quốc khi uống rượu, hai người giơ nắm tay ra sau đó gọi (gần giống với chơi kéo, búa, bao của Việt Nam). Khẩu lệnh : Hai chú ong nhỏ a, bay tới bụi hoa a, hãy! Đá, kéo, bao. Sau đó người thắng sẽ tát người thua 1 cái, trái 1 cái, phải 1 cái, đồng thời miệng hô « chất, chất » hai tiếng, người thua làm bộ dạng bị đánh, miệng kêu « a, a » ; nếu như hòa, phải làm bộ hôn nhau và phát ra tiếng tương tự. Động tác và thanh âm mà sai sẽ phải phạt uống rượu. Phù hợp chơi hai người, có ý vị đánh yêu mắng thương, chơi sẽ rất buồn cười.)

Diễn viên lâu năm lắc đầu, lấy một lọ đậu phụ lên men và một hộp cơm đi mất.

Giám chế nhỏ giọng kêu: “Đậu phụ không đủ một người một lọ đâu, mọi người cố gắng chia sẻ cùng nhau nhé.”

“.....”

Thẩm Thận Nguyên giật lại tóc từ trong tay ông ta.

Giám chế lộ ra nụ cười hiền hòa, “Cô bạn nhỏ, năm nay bao tuổi rồi? Có thích làm ngôi sao nhỏ không?”

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Trả bao nhiêu tiền?”

Giám chế nói: “Bác có thể bàn bạc với bố mẹ con.” Phụ huynh biết con cái mình có cơ hội làm ngôi sao, nói không chừng còn đồng ý miễn phí.

Lang Nam cuối cùng cũng từ chân kinh hoàn hồn lại, nắm lấy Thẩm Thận Nguyên kéo ra đằng sau, “Bé con không nhận diễn.”

Giám chế tươi cười, nói: “Anh là bố của bé sao?”

Lang Nam nói: “Năm nay tôi hai mươi ba tuổi!”

Giám chế nói: “Phát dục sớm nha.”

Lang Nam: “.....”

Giám chế nói: “Con gái anh xinh đẹp như vậy, không đi đóng phim thì quá lãng phí. Tôi bảo đảm, bộ phim này nhất định sẽ nổi tiếng, cô bé nhất định sẽ trở thành ngôi sao nhỏ người người nhà nhà đều biết đến! Đến lúc đó, chụp quảng cáo, đóng phim... tiền tài rót vào như nước nha.”

Lang Nam nói: “Bé con không thiếu tiền.”

“Muốn tôi đóng phim cũng được.” Thẩm Thận Nguyên chồm miệng vào, “Nhưng có một điều kiện.”

Giám chế nói: “Mời bé đi ăn kem.”

“Tôi muốn có số điện thoại của Kiều Dĩ Hàng!”

Giám chế: “.....”

Ông ta mặt đầy vẻ khao khát, “Bác cũng muốn có số điện thoại của anh ta nha. Nếu như có thể lôi kéo anh ta đầu tư vào bộ phim này thì tốt rồi, cho dù không đầu tư, khách mời cũng được a, nói không chừng sẽ lừa được tiền đầu tư.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam hoài nghi hỏi: “Không phải con thích Thẩm Thận Nguyên sao? Sao lại cần số điện thoại của Kiều Dĩ Hàng?”

“Yêu nhau yêu cả lố về mà.” Thẩm Thận Nguyên nói xong, hai mắt bất chợt sáng lên, như hai cái đèn pha nhìn chăm chăm Lang Nam.

Lang Nam bị nhìn đến nổi da đầu tê rần, “Sao thế?”

“Chú có số điện thoại của Kiều Dĩ Hàng không?” Lang Nam là theo La Thiếu nhảy việc từ EF ra, cũng coi như là đồng nghiệp của Kiều Dĩ Hàng, nói không chừng có số điện thoại của anh ta.

Quả nhiên, Lang Nam đáp: “Có.”

“Đưa ra đây!” Thẩm Thận Nguyên và giám chế hai miệng một lời.

Lang Nam: “.....”

Tiếng chuông điện thoại giục giã vang lên.

Lang Nam mắt rưng rưng lệ tiếp lấy điện thoại, “A lô, A, tôi đang ở đâu ấy à? Hơ, cái đó, tôi ở... ở trường quay.” Gác điện thoại xuống, lệ trong mắt của anh ta càng dần dụa.

Thẩm Thận Nguyên hỏi: “Sao thế?”

Lang Nam nói: “La Thiếu biết chú đưa con đến trường quay rồi.”

Thẩm Thận Nguyên an ủi anh ta, “Yên tâm, giết người là phạm pháp, La Thiếu nhất định sẽ không biết làm phạm pháp mà vẫn làm đầu.”

Lang Nam nói: “Nhưng mà sa thải thì không phạm pháp!”

“Chú có thể trốn chức đi đưa cơm.”

“Việc đó không kiếm ra tiền.”

Thẩm Thận Nguyên nhìn giám chế, “Bác xem, một đứa bé trai có ngoại hình người lớn, thế nào?”

Giám chế không có chút liêm sỉ nhún vai, “Với tôi không vấn đề gì. Có điều, cũng không kiếm được tiền đâu.”

Lang Nam: “.....”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ ngợi một lúc, giật lấy điện thoại của Lang Nam, “Dù sao chú cũng không giữ được việc lâu nữa, thành toàn cho con thôi.”

Lang Nam ngạc nhiên còn chưa hồi thần, Thẩm Thận Nguyên đã gọi được điện.

Điện thoại tu tu kêu lên hai tiếng mới được tiếp.

“A lô?”

Sao lại là tiếng con gái? Hơn nữa cũng không giống Tiểu Chu.

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy kinh hoàng!

“A lô?!” Đối phương đã có chút không kiên nhẫn.

Thẩm Thận Nguyên nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi Kiều Dĩ Hàng có đó không?”

“... Không có! Đi thậm thụt với Phong Á Luân rồi!” Bốp, nhanh chóng gác điện thoại.

Thẩm Thận Nguyên há hốc mồm, thật lâu vẫn chưa khỏi sửng sốt. Đây không phải là sự thật, đây chắc chắn không phải sự thật, Cao Cần và tỷ phu nhất định không để tất cả những việc này xảy ra!

Lang Nam hỏi: “Sao rồi?”

Thẩm Thận Nguyên bất chợt nhớ ra một việc, hỏi anh ta, “Số điện thoại này lưu trước đây bao lâu rồi?”

“Chắc là hai năm trước, lúc chú còn ở EF.”

Thẩm Thận Nguyên bất chợt thở ra một hơi, nói: “Vậy thì đúng rồi, Đại Kiều đổi số điện thoại rồi.”

Lang Nam hồ nghi, hỏi: “Sao con lại biết?”

“Hả? Ha ha... đúng rồi, sao con lại biết cơ chứ?” Thẩm Thận Nguyên cười khan hai tiếng, nói: “Có lẽ là... Tiểu Tiểu thúc thúc nói cho con biết rồi.”

“Sao chú ấy lại nói với con?”

“Đúng vậy, chú ấy thật không thể hiểu nổi, nói chuyện này với con làm gì cơ chứ? Con lại đâu có muốn tìm Đại Kiều, ha ha, một chút cũng không muốn.” Cậu muốn không phải là chỉ một chút, mà là hàng nghìn hàng vạn lần một chút!

12. Đại Hồ Tiểu Muội - Chương 12: Vượt Ngục (hạ)

Dịch: Phong Bụi

Thù lao, thù lao, ăn mất rồi.

Tuy rằng kinh phí của đoàn làm phim rất eo hẹp, nhưng biết bọn họ chưa ăn cơm, giám chế lập tức chia suất cơm của mình ra làm ba, nhiệt tình mời họ cùng ăn cơm.

Sau khi trải qua một loạt va chạm kịch liệt, Lang Nam bại trận chỉ biết nhận lấy phần “tặng kèm”, cùng Thẩm Thận Nguyên bưng lên đũa cơm bọc bằng giấy ăn, ăn cùng với mù tạc muối và đậu hũ lên men.

Giám chế không ngừng mời chào: “Không phải khách sáo, ăn nhiều một chút.”

Lang Nam, Thẩm Thận Nguyên: “...”

“Chốc nữa tôi và đạo diễn sẽ thương lượng, sẽ quay cảnh của hai người trước.”

Thẩm Thận Nguyên ngậm một miếng cơm trong cổ họng, một lúc sau mới nuốt xuống, “Cảnh của hai chúng tôi?”

Giám chế đem hai cái đĩa đựng đứng trên đầu, vui vẻ nói: “Bé quên là bé muốn làm ngôi sao nhỏ sao? Ngôi sao nhỏ, ngôi sao nhỏ...”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đây không phải vấn đề quên hay nhớ, mà là vấn đề có chấp nhận hay không!

Lang Nam hỏi: “Tôi cũng phải diễn sao?”

Giám chế đáp: “Ngoại hình đặc biệt như anh, nhất định phải cho quần chúng chiêm ngưỡng! Nếu không sẽ lãng phí biết bao ý tưởng sáng tạo thần kỳ của đấng tạo hóa.” (Bác này nói khá thâm thúy thế =))~)

Lang Nam đang chìm đắm trong sự vui mừng sắp được bước lên màn bạc hoàn toàn không chú ý đến những lời này. Anh ta hí hửng hỏi: “Vậy tôi diễn vai gì?”

“Thế giới thần tiên...”

“Thế giới thần tiên...?” Lang Nam kỳ vọng chớp chớp mắt.

“Quần chúng của thế giới thần tiên.”

“.....”

Giám chế thấy anh ta xì mặt ra, lập tức giải thích: “Không phải là quần chúng bình thường nha.”

“Không bình thường đến mức độ nào?” Lang Nam liếc đôi mắt cá chết qua.

“Là quần chúng của thế giới thần tiên.”

“.....” Lang Nam tiếp tục liếc đôi mắt cá chết.

Thẩm Thận Nguyên gặm gặm dưa, nói: “Diễn quần chúng cũng được, tôi không vấn đề gì.”

Giám chế lắc đầu, nói: “Bé không phải diễn quần chúng, bé sẽ diễn con trai của Bách Hoa vương hậu của Thế giới thần tiên.”

Vừa nghe đã thấy phần phải diễn rất nhiều.

Thẩm Thận Nguyên vội vàng hua tay nói: “Tôi không rảnh.”

“Không sao, chết nhanh thôi mà.”

“.....”

Giám chế nói: “Hơn nữa độ khó rất thấp, không phải thuộc lời thoại, chỉ cần tiếp chiến, đá chân, chịu ăn tát, giả chết là được rồi.”

“.....” Thẩm Thận Nguyên nói, “Tôi có thể diễn được độ khó cao, thật đấy, học thuộc lời thoại cũng không thành vấn đề.”

Giám chế nói: “Lúc đầu thì có thể, nhưng mà đạo diễn không chấp nhận kéo búa bao, cho nên...”

Thẩm Thận Nguyên nắm lấy ống tay áo của Lang Nam, “Vai diễn bất bình thường như thế, chú nhất định sẽ không đồng ý đâu, phải không?”

Giám chế nói: “Không bất bình thường đâu, hoàn toàn là người qua đường A, tuyệt đối không có cá tính, chỉ giống như biển quảng cáo thôi.” (=.= thế mà cũng nói.)

Vai diễn vũ nhục người ta như thế Lang Nam nhất định sẽ không đồng ý, Thẩm Thận Nguyên rất có lòng tin đối với anh ta!

“Được.” Lang Nam nói.

Thẩm Thận Nguyên: “.....”

Lang Nam nói: “Từ nhỏ đến lớn tôi luôn có một mong ước, đó là hy vọng có một ngày, mẹ tôi có thể nhìn thấy tôi trên ti vi. Bây giờ, khó khăn lắm mới có được cơ hội này, tôi nhất định sẽ không bỏ lỡ.”

Giám chế nói: “Đúng thế, đừng từ bỏ! Chúng tôi là đại chế tác! Nhất định sẽ nổi tiếng thôi!”

Thẩm Thận Nguyên kêu lên: “A!”

Lang Nam căng thẳng, hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Thận Nguyên lạnh lùng phì một mẩu gì đó từ đầu lưỡi ra, “Không sao, ăn phải giấy ăn trong hộp cơm của đại chế tác thôi.”

Giám chế: “.....”

Thế sự quả thật không ai có thể ngờ.

Đoàn làm phim ăn cơm ăn cả một bụng phình phình đầy lửa, nhưng không vì thế mà tiêu cực đả công, mà tập thể còn nảy sinh ý nghĩ phải nhanh chóng quay xong để thoát khỏi đoàn làm phim này, do vậy mà tiến độ nhảy vọt một cách cực kỳ vô lý.

Quản lý phục trang dùng hai miếng vải bố hợp thành một bộ “trang phục nhi đồng thế giới thần tiên”, đưa cho Thẩm Thận Nguyên.

Thẩm Thận Nguyên nhấc tấm bố lên, nghi hoặc hỏi: “Đây không phải vẫn là hai miếng vải bố sao?”

Quản lý phục trang đáp: “Chúng được khâu lại với nhau rồi mà.”

Thẩm Thận Nguyên nói: “Tôi muốn bãi công.”

“Tiểu tổ tông à, bé có chỗ nào không hài lòng chứ?” Trường quay chỉ cần xuất hiện một từ ngữ miễn cảm là giám chế liền xuất hiện ngay trong vào ba giây.

Thẩm Thận Nguyên đưa tấm bố cho ông ta, “Nếu như ông chịu mặc bộ đồ này chạy đến trước cổng Cổ Cung múa cột, tôi sẽ hài lòng.”

Mặc bộ y phục này thì không sao, múa cột cũng không thành vấn đề, nhưng mà, vé máy bay đến Cổ Cung đúng là vấn đề rồi đó.” Giám chế thở một hơi dài, đưa y phục cho quản lý phục trang, “Nghĩ cách nữa đi.”

Quản lý phục trang nói: “Nếu như có thể thay đổi kịch bản, tôi sẽ có cách khác.”

“Biên kịch đâu rồi?”

Biên kịch nhanh chóng xuất hiện ở đằng sau ông ta, “Bắt đầu từ lúc cây gậy ma pháp khiến cho bốn mùa của thế giới thần tiên thay đổi biến thành gậy yên hoa mười lăm đồng một bao, tôi đã quen rồi. Muốn sửa như thế nào?”

Quản lý phục trang nói: “Tiểu vương tử vì rất yêu thế giới loài người, cho nên luôn luôn khoác trên mình một chiếc áo may ô cậu lấy trộm được từ thế giới loài người.”

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Tiểu vương tử không phải rất yêu thế giới loài người, mà có lẽ là rất thích tự ngược đãi bản thân!

Phụ trách làm tóc hỏi: “Tóc có cần cắt đi không?”

Thẩm Thận Nguyên nghĩ, cậu không để ý, nhưng mà sau khi La Lâm Lâm trở về có thể sẽ để ý.

Lang Nam cũng sống chết không đồng ý.

Cuối cùng phụ trách làm tóc để cho cậu thả tóc lên diễn, lý do là... như vậy khá nam tính.

Thẩm Thận Nguyên: “.....” Đoàn làm phim này không chỉ đạo cụ được mua online trên Đào Bảo, mà phụ trách làm tóc cũng thế sao? (Đào Bảo mạng bán hàng online lớn nhất Trung Quốc, có lẽ ý bạn í là toàn đồ ảo.)

Cho dù là như thế nào, cuối cùng cậu vẫn thả tóc, mặc áo may ô lên sàn.

Đây có lẽ là vai diễn tưng thiếu nhất mà cậu từng đóng.

Đạo diễn chỉ dẫn họ diễn.

“Tiểu Lâm Lâm vì rất thích loài người, cho nên mới cố ý ném bóng vào lưng Bội Giác, sau đó Bội Giác quay người đuổi theo cô bé, hai người náo loạn một lúc, đại ma vương xuất hiện, Tiểu Lâm Lâm và đại ma vương đánh nhau kịch liệt, cuối cùng, Tiểu Lâm Lâm bị đại ma vương tát một cái lăn ra chết. Trước tiên chúng ta diễn cảnh ném bóng. Tiểu Lâm Lâm hiểu chưa?”

“.....” Cậu thu hồi lại lời vừa rồi. Đây không những là vai diễn tưng thiếu nhất cậu từng đóng, mà còn là vai diễn bị kịch đến không thể hiểu nổi cậu từng nhận. Giỡn với quả bóng liên bị đại ma vương một cái tát chết... Sao đại ma vương không đi tham dự cup liên hiệp các câu lạc bộ bóng đá siêu cấp Trung Quốc đi?

“Được rồi, mọi người ai nấy vào vị trí cả đi...”

Thẩm Thận Nguyên trong chốc lát nhập vào trạng thái diễn xuất, vô cùng tự giác đứng vào vị trí đạo diễn hy vọng, cầm lấy bóng, trên mặt hơi phớt phớt hồng, có chút hưng phấn, có chút hiếu kỳ, lại có chút e thẹn nhìn bóng lưng của La Bội Giác.

“Bắt đầu.”

Cùng với tiếng “bắt đầu” của đạo diễn, Thẩm Thận Nguyên trước tiên đập đập bóng dưới đất, sau đó mới ném vào lưng La Bội Giác.

La Bội Giác bị bóng đập vào, lập tức xoay người.

Thẩm Thận Nguyên cười hi hi, quay đầu chạy hai bước, lại dừng lại nhìn anh ta.

La Bội Giác lúc này mới đuổi theo.

“Cut! Rất tốt!” Đạo diễn khen ngợi hết lời, nói với giám chế, “Món tiền này tiết kiệm được rất nhiều đấy.”

Giám chế tự hào nói: “Vây là nhân quang của tôi độc đáo rồi!”

.....

Thẩm Thận Nguyên cảm thấy bản thân bị gắn lên một cái móc hàng giá rẻ hết sức nhục nhã.

Đạo diễn đang vui vẻ, yêu người yêu cả lối về, quyết định tăng thêm phần diễn của Lang Nam, “Đợi đến lúc ma vương xuất hiện, anh có một câu thoại.”

Lang Nam kích động, “Câu thoại gì thế?”

“Đại ma vương đến rồi!”

“Tôi biết là đại ma vương đến rồi, câu thoại là như thế nào cơ?”

“Chính là đại ma vương đến rồi.”

“Ồ, ồ, được rồi.” Lang Nam đi đến một bên luyện tập.

Phạm Mỹ Ni kinh ngạc nói: “Câu nói đó mà cũng cần phải luyện tập sao?”

Cô ta rất nhanh đã hiểu, đúng là cần thiết.

Đại ma vương khoác một trang phục bằng lụa màu xanh lục quái dị nhảy từ trên ghế băng xuống, vẫn chưa đứng vững, liền nghe thấy Lang Nam xé họng hét lên:

“Đại mang mang đến rồi!”

“.....” Đại ma vương tự giác quay lại trên ghế băng.

Sau khi đạo diễn bỏ đi đoạn “đại mang mang của Lang Nam, mọi việc coi như đều thuận lợi.

Cái đá chân của Thẩm Thận Nguyên hoàn thành hết sức đẹp đẽ, ngay cả cảnh chiến đấu cũng được miễn, chỉ còn lại cảnh bị tát chết.

Đại ma vương vừa giơ tay lên định tát, liền cảm thấy một ánh nhìn lãnh đạm, hà khắc, sắc bén dị thường nhìn mình, dường như tùy lúc đều có thể bắn ra một mũi tên băng băng xuyên qua lục phủ ngũ tạng của hắn. Hắn vô thức quay đầu, liền nhìn thấy một nam nhân lạ mặt nghiêm nghị, âm trầm đứng ở bên trường quay. Âm lãnh nhìn bàn tay đang giơ lên của mình.

“Cut!” Đạo diễn bất mãn đứng dậy hỏi: “Chuyện gì thế?”

Không đợi đại ma vương trả lời, Thẩm Thận Nguyên liền ngoan ngoãn đi về phía người nam nhân đó, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tiểu thúc thúc.”

La Thiếu Thần nói: “Đứng thẳng.”

Thẩm Thận Nguyên lập tức ưỡn ngực.

La Thiếu Thần nói: “Số hai.”

Lang Nam mặt đầy vẻ khổ sở xếp hàng sau Thẩm Thận Nguyên.

La Thiếu Thần nói: “Giải thích.”

Lang Nam đáp: “Đoàn làm phim thiếu người, ngoại hình của tôi và Lâm Lâm vừa vừa hợp, liền muốn... giúp đỡ.”

Giám chế vươn mặt khề chen vào, “Đúng vậy a, đúng vậy a, Tiểu Lâm Lâm rất có thiên phú diễn xuất đó.”

La Thiếu Thần nói: “Đã bàn bạc về thù lao chưa?”

Lang Nam: “Hơ...”

Giám chế nói: “Thù lao họ đã ăn rồi.”

La Thiếu Thần nheo mắt nhìn anh ta.

Lang Nam ngay cả “hơ” cũng không dám nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gioi-showbiz-he-liet-quyen-3-dai-ho-tieu-muoi>